

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Dosar nr. 38/J/2016

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI ÎN MATERIE DISCIPLINARĂ

Hotărârea nr.21J

Ședința publică din 31 octombrie 2016

Președinte Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Pe rol soluționarea acțiunii disciplinare formulate de Inspecția Judiciară împotriva pârâților X și Y - judecători în cadrul Curții de Apel, având ca obiect săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art.99 lit.t) raportat la art.99¹ alin.(2) și art.99 lit.s) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Dezbaterile au avut loc în ședința de judecată din 24.10.2016, când Secția, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 31.10.2016, dată la care a hotărât următoarele:

Adresa: București, Calea Plevnei, Nr. 141 B, Sector 6, cod 06110

Tel: 311 69 00; Fax: 311 69 01

Web: www.csm1909.ro

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI ÎN MATERIE DISCIPLINARĂ

Deliberând asupra cauzei de față, reține următoarele:

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru judecători în materie disciplinară sub nr.38/J/2016, Inspecția Judiciară a solicitat ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pârâților X și Y - judecători în cadrul Curții de Apel pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art.99 lit.t) raportat la art.99¹ alin.(2) și art.99 lit.s) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare.

În motivarea acțiunii se reține, în sarcina pârâților nesocotirea normelor de drept procesual care reglementează procedura camerei preliminare prevăzute de art. 342, 344, 345, 346 și 347 Cod procedură penală.

Astfel, se arată că în argumentarea soluției pronunțate pârâții judecători au reținut: *„Contrar susținerilor procurorilor de caz, Curtea constată că urmărirea penală s-a desfășurat față de inculpata Z cu încălcarea dispozițiilor art.6 parag. 1 comb. cu parag.3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și a prevederilor art.8 din Codul de procedură penală privind caracterul echitabil al procesului penal.*

De asemenea, pârâții judecători au mai reținut în cuprinsul motivării: *„Întrucât prin încheierea din 04.06.2014 a Tribunalului – Secția I Penală, definitivă nu s-a constatat că probele obținute în stare de provocare a inculpatei Z sunt nelegale, judecătorii instanței de apel, în calitatea lor de*

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

apărători ai libertăților individuale recunoscute pe plan european vor sancționa încălcarea art.6 alin.1 din Convenția Europeană, de către procurorii de caz.

Inspekția judiciară susține că au fost nesocotite dispozițiile procedurale enunțate mai sus, având în vedere faptul că, prin încheierea pronunțată la data de 4 august 2014, verificându-se în procedura de cameră preliminară după trimiterea în judecată competența și legalitatea sesizării instanței precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, judecătorul de cameră preliminară a constatat în baza art. 346 alin. 2 din Noul Cod de procedură penală legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, dispunând începerea judecății.

Se mai menționează că inculpatei Z i-a fost comunicat un exemplar al rechizitoriului la data de **03.07.2014**, stabilindu-se termenul limită prevăzut de dispozițiile art. 344 Cod procedură penală în procedura de cameră preliminară la data de **29.07.2014**, la același termen învederându-se inculpatei că are posibilitatea legală să formuleze critici asupra legalității actului de sesizare al instanței și al administrării probatoriului, aspecte care rezultă din conținutul încheierii de ședință.

Inculpata nu a formulat cereri și excepții în termenul stabilit de judecător, iar judecătorul de cameră preliminară care, potrivit prevederilor art. 344 alin. 4 Cod procedură penală avea posibilitatea conform legii să invoce din oficiu excepții nu a inițiat un asemenea demers.

Încheierea judecătorului de cameră preliminară menționată mai sus fiind definitivă, instanța de apel nu avea posibilitatea de a reaprecia asupra acestor aspecte care au făcut obiectul analizei în procedura de cameră preliminară.

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Se mai arată că prin ignorarea efectelor actului de începere a judecării, concretizat în hotărârea judecătorului de cameră preliminară, s-au negat efectele unei hotărâri judecătorești definitive, pronunțate în exercitarea funcției specifice judecătorului de cameră preliminară, care a efectuat controlul de legalitate *a posteriori* atât a actului de trimitere în judecată cât și a probelor pe care se bazează acesta, respectiv a actelor efectuate în cursul urmăririi penale.

În ceea ce privește nesocotirea dispozițiilor art. 386 Cod procedură penală și a art. 351 alin. 2 Cod procedură penală la care se face referire în rezoluția din data de 11 august 2015, se arată că nu poate fi reținută ca element specific laturii obiective al abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) raportat la art. 99¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Tot sub aspectul laturii obiective a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) raportat la art. 99¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor a fost reținută și nesocotirea normelor de drept material prevăzute la art. 207 alin. 2 și 3 Cod penal.

Astfel, s-a arătat că instanța de apel, în argumentarea soluției de achitare, a reținut că, cerința esențială pentru existența laturii obiective a infracțiunii de șantaj ca fapta cu a cărei dare în vileag se amenință, reală sau imaginară, să fie de natură compromițătoare, să aibă aptitudinea de a aduce atingere onoarei, demnității, reputației persoanei la care se referă nu este realizată.

Inspekția judiciară a arătat că norma de incriminare nu impune cerința ca acele „acte și informații compromițătoare” să existe în materialitatea lor, fapt care rezultă din formularea „amenințarea cu darea în vileag a unor fapte reale sau imaginare”. De asemenea, se mai susține că nu se argumentează în considerentele deciziei, din perspectiva elementelor care definesc conținutul

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

constitativ al infracțiunii analizate, care sunt motivele pentru care, în accepțiunea instanței de apel, conținutul mesajelor de timp SMS, trimise în data de 03.06.2014, de la postul telefonic (utilizat de către inculpata Z) și primite la postul telefonic (utilizat de către persoana vătămată W) nu au aptitudinea de a crea o stare de temere persoanei vătămate.

Se mai arată că, în analiza realizată, instanța de apel nu se raportează în realizarea raționamentului juridic la cadrul definit de norme de incriminare, ignorând probele care privesc elementul material al infracțiunii de șantaj.

Sub aspectul abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit. s) din Legea nr.303/2004 se arată că în motivarea decizia instanței de apel se reține că „Dovada că procurorii de caz *au invocat, în mod abuziv*, existența faptelor imăginare, compromițătoare pentru persoana vătămată W, ca obiect al amenințării cu darea în vileag către presă, este confirmată atât de întrebările cât și de răspunsurile consemnate în declarația inculpatei Z din data de 17.06.2014 și anume:

- *întrebare procuror: „ce date voiați să dați la presă?”*

- *răspuns: „aș vrea să nu răspund la această întrebare”.*

- *întrebare avocat: vă mențineți afirmațiile privind posibilitatea de a face așa zisele dezvăluiri doar în prezența persoanei vătămate?*

- *răspuns: „doream să spun la presă informații referitoare la activitatea cabinetului de la”.*

În acest context, Inspekția Judiciară susține că referirea la invocarea „în mod abuziv” a unor aspecte de natura celor menționate mai sus, în exercitarea atribuțiilor judiciare, respectiv pentru a justifica o acuzație penală, chiar dacă se referă la activitatea procurorilor, constituie o apreciere care nu poate fi constatată

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

în cuprinsul unei hotărâri judecătorești, atâta timp cât procurorii respectiv nu au fost sancționați pentru o exercitare abuzivă a funcției.

Tot cu referire la această abatere disciplinară, Inspecția Judiciară a reținut că motivarea hotărârii vizate este contrară raționamentului juridic.

În drept, Inspecția Judiciară își întemeiază prezenta acțiune disciplinară pe dispozițiile art. 44 – 47 din Legea nr. 317/2004, republicată și modificată.

În dovedirea acțiunii, Inspecția Judiciară a arătat că pe parcursul cercetării disciplinare, a fost administrată proba cu înscrisuri și testimonială.

La data de 9.12.2015 (7.12.2015-data poștei) pârâta X a depus la dosar întâmpinare prin care a invocat mai multe excepții și anume:

1.Excepția nulității rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare ca urmare a nulității repartizării sesizării inspectorului judiciar, nefiind respectat principiul repartizării aleatorii. În susținerea acestei excepții se arată că procesul verbal din data de 28.05.2015 întocmit de directorul Direcției de inspecție pentru judecatori viciază grav regulile repartizării aleatorii, așa încât, dosarul să fie dirijat către un anumit inspector judiciar: inițial s-a prevăzut că se atribuie lucrările până la nr.1886 inclusiv, fiind ulterior adăugate cele cu nr.1887 și 1888; deși se arată că ultima lucrare repartizată este cu nr.1873, se repartizează lucrările începând cu nr.1875, omițându-se lucrarea cu nr.1874; lucrarea nr.1874 apare atribuită inspectorului 1, dar apoi este tăiată, fără a fi trecut un alt număr, deci acestui inspector nu i s-a atribuit nicio lucrare; deși se arată că ultima lucrare înainte de repartizare a fost atribuită inspectorului 2, prima lucrare ce este atribuită –cu nr.1875–nu este repartizată inspectorului care urmează, ci inspectorului care precede, fiind arbitrar schimbată succesiunea repartizării ciclice.

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

2. *Excepția nulității rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare ca urmare a lipsei de imparțialitate a inspectorului judiciar, invocând relațiile speciale pe care inspectorul judiciar le are cu doamna judecător W și care o determină să adopte o soluție de favorizare a acesteia și de discriminare a pârâtei.*

3. *Excepția nulității activității desfășurate de inspectorul judiciar și a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare ca urmare a depășirii limitelor materiale, personale și temporale ale sesizării Inspecției Judiciare de către președintele CSM și a absenței unei sesizări pentru aspectele ce exced limitelor sesizării.*

4. *Excepția nulității activității desfășurate de inspectorul judiciar și a nulității rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare ca urmare a modului discriminatoriu în care s-a exercitat acțiunea disciplinară. În susținerea acestei excepții se arată că, în mod constant, în practica sa, Inspecția Judiciară a apreciat că soluțiile date de judecători sau de procurori nu pot fi cenzurate decât prin căile specific stabilite de lege. Arată că sunt relevante rezoluțiile Inspecției Judiciare emise în legătură cu cauza, în care, în mod constant, nu s-a analizat sub nicio formă conținutul soluțiilor judecătorilor și procurorilor vizați, afirmându-se că aceste aspect nu pot fi verificate.*

5. *Excepția nulității rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare ca urmare a violării dreptului la apărare. În susținerea acestei excepții se arată că depășindu-și în mod manifest competența, inspectorul judiciar lasă să se înțeleagă că asistarea pârâtei de către un anumit apărător ales în procedura disciplinară s-a făcut în condițiile unei contrarietăți de interes, ceea ce prezintă relevanță sub aspectul laturii subiective a abaterii disciplinare. Astfel, inspectorul judiciar apreciază că exercitarea unui drept, și anume dreptul de a-și alege*

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

apărătorul, demonstrează vinovăția sa.

6. *Excepția nulității rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare ca urmare a nulității procesului-verbal de ascultare a judecătorului cercetat disciplinar.* Relativ la această excepție se arată că procesul verbal de ascultare din 2.12.2015 nu este semnat deloc de inspectorul judiciar care a efectuat cercetarea, astfel că acest act este lovit de nulitate absolută fiind vorba despre o cerință legală extrinsecă a actului de procedură.

Pe fondul acțiunii pârâta X a solicitat respingerea acțiunii disciplinare arătând că inspectorul judiciar s-a transformat în instanță de casație și și-a substituit propria apreciere asupra unei cauze penale, violând grav independența judecătorilor, apărările formulate sub acest aspect fiind pe larg prezentate în cuprinsul întâmpinării depuse la dosar la filele 78-85.

La data de 8.12.2016 pârâțul Y a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii disciplinare deoarece nu sunt întrunite cumulativ condițiile necesare pentru a se constata existența abaterilor reținute în sarcina sa, apărările formulate sub acest aspect fiind pe larg prezentate în cuprinsul întâmpinării depuse la dosar la filele 96-98, vol.I.

De asemenea, pârâțul Y a înțeles să invoce cu titlu de excepție faptul că în cuprinsul rezoluției din 11.08.2015 se invocă patru aspecte punctuale ce pot fi încadrate ca abateri disciplinare, aspecte ce reies din considerentele deciziei nr.733/20.05.2015, considerente ce au fost redactate la data de 19.06.2015, deci ulterior sesizării.

La data de 17.12.2015 Inspecția Judiciară a depus la dosar răspuns la întâmpinările formulate de pârâți (fila 318-326 vol.I).

La data de 16.12.2015 Asociația Magistraților din România a formulat,

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

în temeiul art.61 alin.3 și art.63 din Noul Cod de procedură civilă, cerere de intervenție accesorie în favoarea părților, precum și cerere de intervenție principală, solicitând admiterea acestora, în temeiul dispozițiilor art. 64 alin. 2 din Codul de procedură civilă.

De asemenea, a solicitat respingerea acțiunii disciplinare exercitate prin împotriva doamnei judecător X și a domnului judecător Y, ca neîntemeiată.

Referitor la interesul A.M.R. de a formula cereri de intervenție, se arată că acesta rezultă și din art. 5 al Statutului A.M.R., potrivit căruia Asociația are drept scop „reprezentarea intereselor magistraților în raporturile cu celelalte subiecte de drept pe plan intern și internațional”.

Pentru realizarea scopului său constitutiv, AMR are ca obiective, conform art. 6 pct. 2 din Statut, promovarea libertății și demnității profesiei, apărarea statutului magistraților în statul de drept și independența justiției față de celelalte puteri ale statului. De asemenea, potrivit art. 6 pct. 4 din Statut, A.M.R. are ca obiectiv apărarea libertății, demnității și statutului profesional al magistraților, sens în care A.M.R. își exprimă poziția față de deciziile luate sau care urmează a fi adoptate, în ceea ce privește profesia de magistrat și cei care o exercita.

Prin raportare concretă la rolul conferit de dispozițiile legale, dar și constituționale, anume că: „Magistratura este activitatea judiciară deslășurată de judecători în scopul înlăptuirii justiției” și că „Judecătorii sunt independenți, se supun numai legii și trebuie să fie imparțiali. ” (art. 1 și art. 2 alin. 3 din Legea nr. 303/2004), precum și acelea referitoare la faptul că: „Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.” (art. 124 alin. 3 din Constituția României), AMR justifică un interes legitim, pretinzând respectarea dispozițiilor legale enunțate ca o condiție primordială pentru garantarea independenței

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

justiției și respectarea statutului magistratului, în situația de față a judecătorilor.

Se mai arată că A.M.R. justifică un interes legitim de a interveni în prezenta cauză, în interesul personal, dar și în apărarea judecătorilor pe care îi reprezintă, Asociația fiind împuternicită chiar prin actul constitutiv să acționeze în numele acestora. A.M.R. are în vedere, la nivel de principiu și, față de circumstanțele cauzei, respectarea art. 5, art. 6.2., art. 6.4. din Statut, și, în consecință, abilitarea de a apăra drepturile și interesele magistraților în raport cu celelalte subiecte de drept, pe plan intern și internațional.

Referitor la lipsa de temeinicie a acțiunii disciplinare se arată că principiile fundamentale privind independența judecătorilor în România sunt garantate, cel puțin din punct de vedere teoretic, la nivel constituțional, până la cel mai înalt nivel cu putință. Independența justiției este premisa statului de drept și garanția fundamentală a unei drepte judecătii, iar judecătorul susține și exemplifică independența sistemului judiciar atât din punct de vedere individual cât și instituțional. Judecătorul este independent în exercitarea atribuțiilor sale indiferent de ierarhia internă a instanțelor.

Se susține că promovarea acestei acțiuni disciplinare are ca fundament, pe de o parte, modalitatea în care judecătorii și-au argumentat soluția, respectiv decizia adoptată, iar pe de altă parte, este întemeiată pe argumente privind o așa-zisă imposibilitate absolută a examinării probelor, a modalității în care s-au efectuat actele de urmărire penală, după pronunțarea încheierii definitive de către judecătorul de cameră preliminară, moment ce reprezintă începerea judecătii cauzei. O astfel de motivare este mai mult decât periculoasă, prin intermediul acesteia fiind acreditată ideea (nesusținută decât parțial de o jurisprudență care nu este încă bine conturată) că încheierea dată în cameră preliminară are o

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

valoare mai mare decât un Recurs în interesul legii sau decât o Hotărâre Preliminară.

Argumentele utilizate de judecători, în susținerea deciziei de achitare nu pot fi reținute ca fiind doar simple „judecăți de valoare”, fără un corespondent obiectiv, cum de neimaginat susține inspectorul judiciar, vizibil apărător al activității desfășurate în faza urmăririi penale, aproape revoltat de îndrăzneala judecătorilor de a utiliza termenul „abuziv” în motivarea unei soluții de achitare.

Se mai arată că cei doi pârâți nu au făcut decât să respecte valorile, principiile promovate art. 6 din CEDO, în sensul că, au procedat la o examinare echitabilă, corectă a cauzei, dar mai ales proporțională, examinare ce a oferit tuturor părților implicate în litigiu garanțiile legii, la cele mai înalte standarde. Independența și imparțialitatea judecătorilor, cerințe structurale ale unui stat de drept, nu pot fi înlăturate prin limitări de genul inovațiilor formulate de Inspekția Judiciară, care s-a comportat, la rândul ei, ca o instanță în casație.

A accepta că prin decizia pronunțată cei doi judecători sunt pasibili de o sancțiune disciplinară reprezintă, în realitate, un atentat la vocația fiecărui judecător din această țară de a se „supune legii și conștiinței sale”, o violare evidentă a independenței lui.

De asemenea, la data de 20.01.2016, Uniunea Națională a Judecătorilor din România a formulat o cerere de intervenție în interes propriu, solicitând să se constate că nu este admisibil ca, pe cale disciplinară, să fie analizată însăși soluția pronunțată printr-o hotărâre judecătorească, într-o modalitate în care Inspekția se substituie instanței de control judiciar, precum și faptul că, prin exercitarea acțiunii disciplinare, Inspekția Judiciară a depășit limitele atribuțiilor ce îi sunt conferite prin lege, extinzând conținutul abaterii

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

disciplinare la aspecte ce depășesc grava neglijența sau reaua credință, trecând în sfera divergențelor de interpretare ale unui text legal și încălcând în acest mod competența exclusivă a judecătorului de caz în interpretarea legii.

În susținerea cererii se arată că interesul Uniunii Naționale a Judecătorilor din România rezulta din prevederile statutare ale asociației. Astfel, potrivit art. 8 din statut, U.N.J.R. are ca și scop promovarea libertății și demnității profesiei de judecător, contribuie la consolidarea independenței justiției și a judecătorului.

Modul în care această acțiune disciplinare va fi soluționată este de interes general, reprezentând un precedent extrem de important pentru modul în care Consiliul Superior al Magistraturii înțelege să respecte independența judecătorului în actul de judecată, în exercitarea competențelor sale în materie disciplinară.

Se mai arată că judecătorul are obligația de a aplica legea așa cum o înțelege, pe baza propriei evaluări a faptelor și fără a ține cont dacă decizia finală va fi populară sau nu. Promovarea acestei acțiuni disciplinare are ca fundament, pe de o parte, modalitatea în care judecătorii și-au argumentat soluția, respectiv decizia adoptată, iar pe de altă parte, vizează soluția adoptată de pârâți, fiind întemeiată pe opinia judecătorului inspector vis -a -vis de aplicarea unor norme din codul de procedura penală. Acest mod de intruziune a judecătorului inspector în analizarea argumentelor aduse de judecători, în condițiile în care aceștia au invocat în sprijinul concluziilor sale argumente întemeiate pe interpretarea legii în spiritul Convenției Europene a Drepturilor Omului nu pot fi acceptate. În caz contrar, se oferă Inspecției Judiciare posibilitatea de a efectua un control paralel asupra soluției pronunțate cu privire la fondul cauzei, fapt ce echivalează cu o

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

incălcare a independenței justiției.

Din jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului rezultă că este atributul exclusiv al instanței interne interpretarea și aplicarea corectă a legii în cauza dedusă judecării, motiv față de care se solicită admiterea cererii de intervenție în interes și, în consecință, să se constate că nu este admisibil ca, pe cale disciplinară, să fie analizată însăși soluția pronunțată printr-o hotărâre judecătorească, într-o modalitate în care Inspekția Judiciară se substituie instanței de control judiciar.

La termenul de judecată din 8 iunie 2016 Secția, cu majoritate, a admis excepția formulată de Inspekția Judiciară vizând inadmisibilitatea cererilor de intervenție în interes propriu formulate de Asociația Magistraților din România și Uniunea Națională a Judecătorilor din România și, pe cale de consecință, respinge ca inadmisibile aceste cereri.

De asemenea, a respins excepțiile formulate de Inspekția Judiciară cu privire la cererea de intervenție accesorie formulată de Asociația Magistraților din România, ca neîntemeiate.

În temeiul disp. art 61 alin. 3 din Codul de procedură civilă a fost admisă în principiu cererea de intervenție accesorie formulată de Asociația Magistraților din România, în interesul părților X și Y.

Împotriva acestei încheieri au formulat recurs Asociația Magistraților din România și Inspekția Judiciară.

Prin decizia nr.253 pronunțată la 11 iulie 2016 de Înalta Curte de Casație și Justiție a fost respins ca nefondat recursul declarat de Asociația Magistraților din România, iar recursul declarat de Inspekția Judiciară a fost respins ca tardiv formulat.

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

La data de 7.09.2016 cauza a fost repusă pe rol pentru continuarea judecării, fixându-se termen pentru continuarea judecării la data de 12.10.2016.

La data de 12.10.2016 pârâta X a depus la dosar note de ședință prin care a invocat nulitatea rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare ca urmare a nulității absolute a actului de sesizare a Inspecției Judiciare de către Președintele CSM, motivat de faptul că sesizarea formulată nu indică magistrații vizați și nu descrie în ce constau presupusele abateri. De asemenea, pârâta a solicitat audierea ca martor a domnului judecător A1.

La termenul de judecată din data de 12.10.2016 au fost dezbătute excepțiile invocate de pârâți și a fost încuviințată cererea pârâtei X de solicitare a originalului procesului verbal din data de 28.05.2015 prin care s-a realizat repartizarea aleatorie a sesizării.

În acest sens s-a dispus emiterea unei adrese către Inspecția Judiciară pentru a depune la dosarul cauzei originalul procesului verbal din data de 28.05.2015 prin care s-a realizat repartizarea aleatorie a sesizării.

În ședința de judecată din data de 24.10.2016 Secția a respins excepțiile invocate de pârâți prin întâmpinare, cu motivarea reținută în cuprinsul încheierii de ședință de la acea dată.

În cauză s-a administrat proba cu înscrisuri .

Analizând materialul probator administrat în cauză, Secția pentru judecatori în materie disciplinară reține următoarele:

Inițierea verificărilor prealabile s-a realizat în conformitate cu dispozițiile art. 45 alin. 2 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii – domnul judecător A1

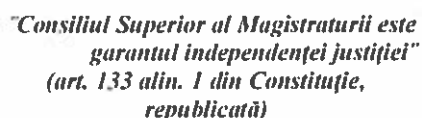
*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

a adresat o sesizare Inspecției Judiciare, înregistrată la nr. 1/12668/27.05.2015, invocându-se dispozițiile art. 97 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și dispozițiile art. 7 alin. 4 (a) din HCSM nr. 326/2005 (fila 2 din volumul I al dosarului de cercetare disciplinară).

Sesizarea a fost înregistrată la Inspecția Judiciară la data de 27.05.2015 și repartizată spre soluționare la data de 28.05.2015.

Prin sesizarea formulată, domnul judecător A1 a solicitat în conformitate cu dispozițiile art. 97 din Legea nr. 303/2004, în baza art. 7 alin. 4 din HCSM nr. 326/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii efectuarea unor verificări cu privire la activitatea și/sau conduita procurorilor și judecătorilor implicați în soluționarea cauzei penale privind pe doamna Z, raportat la demersurile instituționale și afirmațiile lansate, în ultima perioadă, în spațiul public, de către reprezentanți ai Senatului României, jurnaliști, vectori și formatori de opinie.

Au fost anexate sesizării articolele de presă care fac referire la scrisoarea semnată de senatorii PLR S1, S2, S3, S4 și S5 în care se precizează: "Doamna Z, un cetățean fără influență sau legături politice, a fost arestată pe nedrept, și cu sfidarea oricăror garanții constituționale, de către Direcția Națională Anticorupție, condusă de, în urma unui denunț calomnios făcut de președintele ICCJ, ...", că „drepturile și libertățile fundamentale ale unui cetățean obișnuit au fost încălcate de către doi înalți magistrați, în mod deliberat și cu rea credință; că „există în acest moment atât suspiciunea rezonabilă, cât și indicii temeinice că Președintele ICCJ și Procurorul Șef al DNA au utilizat abuziv întregul dispozitiv al puterii represive a statului împotriva unui cetățean obișnuit doar pentru atingerea unui interes privat de natură patrimonială”; că

S-a verificat de asemenea și modul în care s-a asigurat repartizarea aleatorie pentru fiecare dintre dosarele înregistrate la Tribunalul și la Curtea de Apel, inclusiv din perspectiva situațiilor în care au intervenit schimbări în compunerea completurilor de judecată și al respectării normelor de

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

reglementare care vizează aceste modificări.

Relațiile și înscrisurile solicitate au fost remise de Curtea de Apel cu adresa nr. 2/8703/SI din data de 19 iunie 2015 (filele 134 – 188 din volumul I al dosarului de cercetare disciplinară) și de Tribunalul cu adresa nr. 1/4097/C/19.06.2015 (filele 189 – 478 din volumul I al dosarului de cercetare disciplinară), fiind atașate prezentei lucrări.

Verificările prealabile au fost finalizate la data de 10 august 2015 (proces verbal filele 24-25 din volumul II al dosarului de cercetare disciplinară).

În urma verificărilor prealabile efectuate, prin rezoluția din data de 11 august 2015 s-a dispus începerea cercetării disciplinare față de doamna judecător X și domnul judecător Y din cadrul Curții de Apel, sub aspectul săvârșirii abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t, raportat la art. 991 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor republicată, cu modificările ulterioare și art. 99 lit. s) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor republicată, cu modificările ulterioare.

Cercetarea disciplinară a fost finalizată la data de 2 octombrie 2015.

În cursul cercetării disciplinare doamna judecător X și domnul judecător Y și-au exercitat dreptul la apărare, poziția lor fiind consemnată în procesele verbale de ascultare încheiate la data de 4 septembrie 2015 (filele 268-269 din volumul II al dosarului de cercetare disciplinară) și la data de 2 octombrie 2015 (filele 469 -475 din volumul II al dosarului de cercetare disciplinară).

În apărare, domnul judecător Y a depus și „concluzii scrise” (filele 271 – 272 din volumul II al dosarului de cercetare disciplinară), și înscrisuri (filele 270 și 310- 367 din volumul II al dosarului de cercetare disciplinară).

Ascultarea doamnei judecător a avut loc la data de 2 octombrie 2015 în

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

prezența domnului avocat profesor care a asigurat apărarea doamnei judecător în procedura disciplinară, până la momentul menționat în procesul verbal de ascultare al doamnei judecător X ((filele 469- 475 din volumul II al dosarului de cercetare disciplinară).

Conform celor consemnate în procesul verbal de ascultare, în cursul procedurii audierii, domnul avocat a menționat că nu mai poate rămâne la procedura ascultării deoarece are cursuri, doamna judecător X precizând că este de acord să fie ascultată în lipsa avocatului.

Față de precizarea doamnei judecător X s-a continuat ascultarea și s-a finalizat procedura disciplinară.

Referitor la situația de fapt, Secția reține următoarele

Inculpata Z a fost cercetată în dosarul de urmărire penală nr. 224/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție.

La data de 01.07.2014 Tribunalul a fost sesizat cu rechizitoriul nr. 224/P/2014, fiind înregistrat pe rolul Secției I Penale sub nr. 22674/3/2014.

Dosarul menționat a fost repartizat aleatoriu, fără prim termen de judecată, între completurile de cameră preliminară, după blocarea completurilor incompatibile, prezidate de judecătorii secției care au soluționat cereri în calitate de judecători de drepturi și libertăți. Astfel, dosarul a fost repartizat completului CP 14, prezidat de către domnul judecător A2

După momentul sesizării instanței cu rechizitoriu asupra stării de arest preventiv a inculpatei și asupra cererilor de înlocuire a măsurii arestului preventiv formulate de către aceasta s-au pronunțat domnii judecători A2 (investit cu soluționarea pe fond a cauzei) și ceilalți judecători nominalizați prin

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

rezoluția din data de 11 august 2015, planificați la permanența prevăzută de art. 98 ROI, întrucât domnul judecător A2 se afla în concediu de odihnă.

Hotărârile judecătorului de cameră preliminară, pronunțate în dosarele menționate în rezoluția prin care s-a dispus începerea cercetării disciplinare, au fost confirmate în procedura controlului judiciar.

Prin încheierea de ședință pronunțată la data de 04.08.2014 în dosarul nr. 22674/3/2014 de către domnul judecător A3 – judecător de cameră preliminară, în baza art. 346 alin. 2 Cod procedură penală s-a constatat legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și s-a dispus începerea judecării, acordându-se termen la data de 26.08.2014, cu citarea inculpatei și persoanei vătămate.

Încheierea pronunțată de judecătorul de cameră preliminară este definitivă (filele 71-72 din volumul II al dosarului de cercetare disciplinară).

Ulterior acestui moment procesual, domnul judecător A2, investit cu soluționarea dosarului în mod aleatoriu, s-a pronunțat asupra măsurii arestării preventive a inculpatei, menținând starea de arest preventiv, măsura fiind confirmată în procedura controlului judiciar.

Dosarul nr. 22674/3/2014 a fost soluționat pe fond prin sentința penală nr. 2973/F/18.12.2014 pronunțată de către domnul judecător A2 în dosarul nr. 22674/3/2014.

Dezbaterile au avut loc la data de 17 decembrie 2014. A fost amânată pronunțarea la data de 18.12.2014.

Prin sentința penală nr. 2973 pronunțată la data de 18.12.2014 de completul investit prin repartizare aleatorie, în compunerea căruia a intrat domnul judecător A2, în baza art. 386 Cod procedură penală s-a respins

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpată, ca neîntemeiată (filele 114 -119 din volumul II al dosarului de cercetare disciplinară).

În baza art.207 alin.2 și 3 Cod penal cu aplic. art.13/1 din Legea nr.78/2000 s-a dispus condamnarea inculpatei Z la pedeapsa de 3 ani închisoare, iar în baza art.91 Cod penal s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării acestei pedepse pe un termen de încercare de 3 ani, calculat de la data rămânării definitive a hotărârii.

În aplicarea art. 93 alin.1 Cod penal pe durata termenului de încercare s-a stabilit în sarcina condamnatei obligația de a respecta măsurile de supraveghere enunțate în dispozitivul sentinței, iar conform art. 93 alin.2 C.p., s-a impus și obligația să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

S-a stabilit conform art.93 alin.3 Cod penal ca pe parcursul termenului de încercare condamnată să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității în condițiile stabilite în dispozitivul hotărârii, atrăgându-se conform art.91 alin.4 C.p. atragerea atenției inculpatei asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal.

S-a constatat în baza art.241 alin.1 lit.b Cod procedură penală încetată de drept măsura arestării preventive luată față de inculpată prin încheierea din 10.06.2014 a Tribunalului - Secția I-a Penală, iar conform art. 242 Cod procedură penală s-a respins ca rămasă fără obiect, cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive formulată de inculpată la termenul din 17.12.2014.

S-a dedus din pedeapsă reținerea și arestarea preventivă de la 10.06.2014 la zi și în temeiul art.399 alin.3 lit.b Cod procedură penală s-a dispus punerea de îndată în libertate a inculpatei de sub puterea MAP nr.205 U.P./10.06.2014 emis

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

de Tribunalul - Secția I-a Penală dacă inculpata nu e reținută sau arestată în altă cauză, hotărârea fiind executorie sub aspectul măsurii preventive în baza art. 399 alin.4 Cod procedură penală.

În baza art. 112 alin.1 lit.b Cod penal s-au confiscat de la inculpată bunurile folosite în săvârșirea infracțiunii respectiv un telefon „Smartphone Sony Ericsson Xperia cu seria IMEI telefon „Samsung” , carcasă de plastic culoare neagră, cu seria IMEI; cartela SIM cu seria IMSI (identificată cu SIM 04 în procesul verbal de percheziție informatică), cartela SIM cu seria IMSI (identificată cu SIM 05 în procesul verbal de percheziție informatică).

S-a luat act că partea vătămată W nu s-a constituit parte civilă în cauză.

S-a dispus obligarea inculpatei la plata sumei de 12500 lei cheltuieli judiciare către stat (din care 11000 lei reprezintă cheltuielile judiciare stabilite în faza de urmărire penală).

În argumentarea acestei soluții, prima instanță de judecată a reținut în urma analizei actelor și lucrărilor dosarului că „în perioada august-septembrie 2013 – 03 iunie 2014, inculpata Z a amenințat-o pe persoana vătămată W cu darea în vileag către presă a unor fapte imagineare, compromițătoare pentru persoana vătămată și pentru soțul acesteia, dacă persoana vătămată nu îi remitea suma de 20.000 de euro, fapta fiind săvârșită în scopul obținerii de către inculpată în mod injust a unui folos patrimonial, constând în suma solicitată” .

S-a menționat în considerentele sentinței că, deși nu au relevanță, cu privire la existența infracțiunii de șantaj (fapta existând și dacă pretinsa datorie a părții vătămate ar fi reală), nu s-a putut stabili cu certitudine, în ciuda verificărilor făcute de către instanță, mobilul săvârșirii faptei, cu alte cuvinte,

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

dacă exista sau nu vreo datorie a părții vătămate W față de inculpată și că, situația de fapt se dovedește în parte și cu susținerile inculpatei, care arată că „procedând cum a procedat, a urmărit să-și recupereze datoria de la partea vătămată, recunoscând astfel, implicit, că a amenințat-o pe partea vătămată”.

S-a reținut că în drept, încadrarea juridică a faptei este corectă, fiind făcute precizări în argumentarea acestui punct de vedere, reținându-se că inculpata a recurs tocmai formă specială de constrângere prevăzută la alin. 2) al art.207 Cod penal și că infracțiunea nu s-a consumat decât în momentul în care inculpata a reușit să-i transmită persoanei vătămate amenințările cu darea în vileag a unor fapte imaginare, compromițătoare pentru persoana vătămată și pentru soțul acesteia, și i-a solicitat o sumă de bani pentru a nu acționa astfel.

Se reține de prima instanță că, repetarea acestor amenințări la date ulterioare se integrează în chip natural în activitatea infracțională unică ce constituie elementul material al infracțiunii de șantaj și că, în cauză există o unitate naturală de infracțiune, tentativa pedepsibilă la infracțiunea de șantaj, săvârșită în perioada august/septembrie 2013 – decembrie 2013, pentru că este o formă mai puțin gravă a aceleiași infracțiuni, fiind absorbită în mod natural în infracțiunea consumată de șantaj.

S-au enunțat și motivele pentru care, cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpată în sensul înlăturării dispozițiilor art.131 din Legea nr.78/2000 este neîntemeiată, cerere care de altfel a fost formulată tardiv, argumentele pentru care competența aparține Direcției Naționale Anticorupție, față de reglementările prevăzute la art. 1 lit. a din Legea nr.78/2000 și motivele pentru care fapta inculpatei constituie infracțiunea de șantaj iar nu cea de amenințare, care rezidă în esență în aceea că, inculpata a urmărit recuperarea

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

sumeii de 2000 de euro pretins datorată de partea vătămată.

S-a subliniat, în concordanță cu normele de drept material aplicabile în cauză că nu are relevanță pentru existența faptei, împrejurarea că inculpata a considerat că era îndreptățită să primească banii solicitați, câtă vreme mijloacele folosite sunt injuste, ating libertatea morală a părții vătămate, fiind de aceea incriminate penal precum. motivele pentru care nu poate fi reținută nici infracțiunea prev. de art.208 alin.2 Cod penal. dispozițiile art.20 alin.2 C.p. privind starea de necesitate și prevederile art.75 alin.1 lit. a Cod penal.

Prima instanță a reținut având în vedere argumentele detaliate în considerente că în drept, fapta inculpatei întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.207 alin.2 și 3 C.p. cu aplic. art.13/1 din Legea nr.78/2000, text de lege în baza căruia s-a dispus condamnarea inculpatei.

Au fost prezentate criteriile avute în vedere la stabilirea și aplicarea pedepsei, reținându-se că gradul de pericol creat pentru valoarea ocrotită este unul mediu, în condițiile în care fapta nu a produs un rezultat de o gravitate deosebită sau alte consecințe deosebite, că inculpata a considerat că scopul faptei este unul legitim, și anume recuperarea unei datorii, ceea ce iar constituie un indiciu de pericolozitate mai scăzut, că aceasta nu are antecedente penale până la vârsta de 56 de ani, a fost încadrată în muncă, are 2 copii majori dar și faptul că, cel puțin în ultimul cuvânt, inculpata a recunoscut că a amenințat partea vătămată, urmărind să-și recupereze datoria.

Față de aceste aspecte, ținând cont și de perioada de mai bine de 6 luni petrecută de inculpată în arest preventiv, prima instanță a apreciat că aplicarea unei pedepse cu închisoarea în cuantum de 3 ani închisoare (minimul special) este suficientă pentru asigurarea îndeplinirii scopului educativ al pedepsei, scop

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

educativ al pedepsei ce poate fi atins și fără privarea de libertate a inculpatei, adică prin aplicarea dispozițiilor art.91 C.p. privind suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel, în termen legal, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. și inculpata Z.

Dosarul nr. 22674/3/2014 având ca obiect apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și inculpata Z împotriva sentinței penale nr. 2973/18.12.2014 a fost înregistrat la data de 25.02.2015 fiind repartizat aleatoriu completului C3A în compunerea căruia au intrat doamna judecător X și Y, cu prim termen de judecată la data de 25.03.2015. S-a alocat în procedura repartizării parametrul de repartizare „14-18 zile” conform Hotărârii Colegiului de conducere al Curții de Apel nr. 16 din 30.01.2014.

La primul termen de judecată fixat în apel, potrivit consemnărilor din încheierea de ședință s-a amânat judecata pentru ca reprezentantul Ministerului Public să studieze motivele de apel depuse în ședință de către apelanta intimată inculpată Z, având în vedere că aceasta, prin motivele de apel depuse solicită o schimbare de încadrare juridică.

La termenul de judecată acordat respectiv la data de 22.04.2015 s-au respins cererile formulate de reprezentantul Ministerului Public cu privire la informațiile privind stadiul cercetărilor din dosarul privind mărturia mincinoasă referitoare la martorul M1, ca nefiind concludentă cauzei și privind emiterea unei adrese Direcției Naționale Anticorupție pentru comunicarea cuantumului cheltuielilor judiciare în mod detaliat.

Prin aceeași încheiere s-a respins cererea apelantei intimate inculpate Z

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

privind transcrierea convorbirilor telefonice reținându-se că privește perioada mai 2014, înainte de a se formula în cauză plângere penală. Față de cererea de schimbare a încadrării juridice formulate de inculpată s-a dispus a se emite adresă către „Înalta Curte de Casație și Justiție – în atenția intimătei – persoane vătămate W pentru a formula precizări cu privire la cererea de schimbare de încadrare juridică formulată de apelanta intimată inculpată Z din infracțiunea de șantaj în infracțiunea de hărțuire prevăzută de art. 208 Cod penal, având în vedere că în temeiul art. 208 alin. 3 Cod penal acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. S-a amânat judecata în considerarea acestui motiv la data de 20.05.2015.

Conform referatului aflat la fila 47 din dosarul instanței de apel, la data de 18.05.2015 intimata persoană vătămată a depus precizări cu privire la solicitarea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpată, acestea fiind depuse la filele 50-51 din dosar (filele 181 – 189 din volumul II al dosarului de cercetare disciplinară).

La termenul de judecată din data de 20.05.2015 inculpata apelantă a depus concluzii prin care solicită respingerea apelului înaintat de DNA și admiterea apelului pe care l-a declarat (filele 56-59) iar la filele 60-61 a depus „precizări”. (filele 190 – 195 din volumul II al dosarului de cercetare disciplinară).

La termenul de judecată din data de 20 mai 2015 s-a dat cuvântul în dezbaterile apelului, iar instanța de apel a rămas în pronunțare.

Prin decizia penală nr. 733/A/20 mai 2015, pronunțată în dosarul nr. 22674/3/2014 de completul C3A în compunerea căruia au intrat doamna judecător X și Y, în temeiul art.421 pct.2 lit.a Cod procedură penală, s-a admis apelul declarat de inculpata Z împotriva sentinței penale nr.2873 din data de

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

18.12.2015, pronunțată de Tribunalul - Secția I Penală, s-a desființat în parte, sentința apelată și rejudecând, în fond, în temeiul art.17 alin.2 rap. la art.16 alin.1 lit.b Cod procedură penală, s-a dispus achitarea inculpatei Z sub aspectul săvârșirii infracțiunii de șantaj, prev. de art.207 alin.2 și 3 Cod penal cu aplic. art.131 din Legea nr.78/2000 actualizată.

S-a constatat că inculpata a fost reținută și arestată preventiv în perioada 10.06.2014-18.12.2014 și s-a dispus restituirea către inculpata Z a bunurilor confiscate cu ocazia percheziției domiciliare: un telefon „Smartphone Sony Ericsson Xperia cu seria IMEI, telefon „Samsung”, carcasă de plastic culoare neagră, cu seria IMEI; cartela SIM cu seria IMSI (identificată cu SIM 04 în procesul verbal de percheziție informatică), cartela SIM cu seria IMSI (identificată cu SIM 05 în procesul verbal de percheziție informatică).

În temeiul art.421 pct.1 lit.b Cod procedură penală s-a respins ca nefondat. apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - D.N.A. împotriva aceleiași sentințe.

Decizia instanței de apel este definitivă.

Din considerentele deciziei pronunțate de instanța de apel (filele 197 – 228 din volumul II al dosarului de cercetare disciplinară), rezultă că motivul de apel al Parchetului viza greșita individualizare a pedepsei aplicate inculpatei Z, atât sub aspectul cuantumului pedepsei, cât și a modalității de executare a acesteia, iar inculpata Z a invocat în motivarea apelului schimbarea încadrării juridice din art. 207 alin. 2 și 3 cu aplic. art.131 din Legea nr. 78/2000 actualizată în art.208 alin. 2 cu aplic. art.75 lit. a Cod penal și art.20 alin. 2 Cod penal.

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Al doilea motiv de apel invocat de inculpată vizează înlăturarea cheltuielilor judiciare efectuate de către D.N.A., în sumă de 11.000 lei, la care a fost obligată de către instanța de fond, considerându-le nejustificate.

Instanța de apel reține că persoana vătămată W prin precizările depuse la termenul de judecată din data de 20.05.2015, solicită respingerea cererii de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de șantaj în infracțiunea de hărțuire, că în ceea ce privește infracțiunea de șantaj a susținut că inculpata Z a comis această faptă în modalitățile prev. de art.2 și 3 ale art.207 Cod penal cu referire la art.131 din Legea nr. 78/2000 actualizată și că, s-a conformat dispozițiilor Curții, ca urmare a solicitării procurorului de ședință, arătând în cererea depusă la dosarul cauzei în data de 18.04.2015 următoarele: „având în vedere că pentru infracțiunea de hărțuire acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, solicit, în eventualitatea în care instanța ar aprecia că ar fi întrunite în cauză elementele constitutive ale acestei infracțiuni, tragerea la răspundere penală a inculpatei”.

Prin decizia instanței de apel se reține că, față de prevederile dispozițiilor art.131 din Legea nr. 78/2000 actualizată, cu referire la art.1 din același act normativ, critica inculpatei Z este nefondată că „atât procurorii prin rechizitoriu, cât și judecătorul primei instanțe au dat o încadrare juridică corectă faptei de șantaj reclamată de persoana vătămată W (președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție și membru de drept al C.S.M.), în conformitate cu art.207 alin.2 și 3 Cod penal, cu aplic. art.131 din Legea nr. 78/2000 actualizată, argumentându-se soluția din perspectiva conținutului reglementărilor aplicate, prevăzute de art. 131 din Legea nr.78/2000 actualizată, art.1 lit. a din Legea nr. 78/2000 actualizată și decizia nr.177 pronunțată de Curtea Constituțională la data de

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

28.03.2013, prin care s-a decis că sintagma „în care este implicată o persoană”, desemnează atât fapta săvârșită de o persoană dintre cele prev. la art.1, cât și fapta săvârșită asupra unei persoane dintre cele prevăzute la art.1, neaducându-se atingere drepturilor părților la un proces echitabil.

Instanța de apel constată de asemenea că, în mod corect judecătorul instanței de fond a respins cererea de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de șantaj prev. de art.207 alin.2 și 3 cu aplic. art.131 din Legea nr.78/2000 actualizată în infracțiunea de hărțuire, prev. de art.208 Cod penal, reținând „în acord cu persoana vătămată W”, că între infracțiunea de șantaj și hărțuire, deși există asemănări, ambele având ca obiect juridic relațiile sociale referitoare la libertatea psihică a persoanei, ele se deosebesc esențial, pentru motivele expuse în considerentele deciziei.

În ceea ce privește infracțiunea de șantaj prev. de art.207 alin.2 și 3 cu aplic. art.131 din Legea nr.78/2000 actualizată, pentru care a fost trimisă în judecată inculpa Z și condamnată în primă instanță la 3 ani de închisoare cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, instanța de apel constată: „analizând, prin coroborare, plângerea penală formulată cu declarațiile date în fața procurorilor” că „lipsește condiția esențială pentru existența amenințării cu darea în vileag către presă a unor fapte reale sau imaginare, compromițătoare pentru persoana vătămată W, astfel cum prevăd dispozițiile art.207 alin.2 Cod procedură penală”.

În argumentarea acestui punct de vedere se reține că, în „plângerea penală (fila 1 d.u.p.), persoana vătămată W a susținut că a fost șantajată de către Z în schimbul remiterii sumei de 20.000 euro cu divulgarea către presă, indicând postul TV Antena 3 cu darea în vileag unor date compromițătoare despre ea și

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

familia sa" și că „ceea ce a atras, încă de la început, atenția Curții, este faptul că nici în declarațiile ulterioare persoana vătămată W nu a adus la cunoștința organelor de urmărire penală, faptele reale sau imaginare, compromițătoare pentru aceasta și pentru soțul său W1, cu care ar fi fost amenințată de către inculpata Z, prin intermediul mesajelor din data de 03.06.2014, în vederea obținerii unui folos material injust”.

Se reține că legiuitorul a prevăzut, ca cerință esențială pentru existența laturii obiective a infracțiunii de șantaj, că fapta cu a cărei dare în vileag se amenință, reală sau imaginară, trebuie să fie de natură compromițătoare, să aibă aptitudinea de a aduce atingere onoarei, demnității, reputației persoanei la care se referă și că „în declarația din data de 16.06.2014, persoana vătămată W a arătat că mesajele primite în ziua de 03.06.2014 au determinat-o să depună plângere, întrucât modul de formulare ale acestora și succesiunea în care au fost trimise au indignat-o, mai ales că anterior i-a fost milă de situația personală a inculpatei Z”.

În continuare, în considerentele deciziei se redă conținutul mesajelor de tip SMS, trimise în data de 03.06.2014, de la postul telefonic 0746.884.191 (utilizate de către inculpata Z) și primite la postul telefonic 0752.028.460 (utilizat de către persoana vătămată W) .

Se reține de asemenea în considerentele deciziei că, în declarația din data de 04.06.2014 (fila 4 d.u.p.- vol. I) persoana vătămată W face următoarele precizări: „Eu am perceput mesajele ca amenințări. Am înțeles din aceste mesaje că Z dorește doar banii și că susține că ar avea probe și înscrisuri pe care le poate da presei. Nu am nici cea mai vagă idee la ce anume se referă, eu sunt sigură că nu există asemenea probe și înscrisuri reale care să conțină informații

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

compromițătoare la adresa mea sau a soțului meu. Eu am avut impresia că este cineva care o dirijează”.

Instanța de control judiciar reține că, în urma perchezițiilor efectuate în data de 09.06.2014, soldate cu reținerea inculpatei Z, în ceea ce privește fapta de șantaj reclamată de către persoana vătămată W nu s-au găsit „acte și informații compromițătoare”, că în declarația dată la termenul de judecată din 17.12.2014 în fața judecătorului instanței de fond, martorul M1, concubinul inculpatei Z a arătat că dacă ar fi dorit aceasta, ar fi putut să le facă rău persoanei vătămate W sau soțului său W1 și că: „la moartea domnului W1 arhiva cabinetului a fost arsă la mine în curte. Eu am făcut acest lucru la dispoziția doamnei W care i-a solicitat acest lucru inculpatei”.

Față de această situație prezentată mai sus, instanța de apel constată că „mesajele din data de 03.06.2014, transmise de către inculpata Z, persoanei vătămate W, prin care invocă recuperarea unei datorii nu se circumscriu elementului material al laturii obiective a infracțiunii de șantaj prev. de art.207 alin.2 Cod penal”, că „mesajele din data de 03.06.2014 transmise de către inculpata Z, prin conținutul lor nu au fost de natură a crea o stare de temere persoanei vătămate W, punând-o în situația de a nu mai avea resursele morale necesare pentru a se opune pretențiilor acesteia” și că, „însăși persoana vătămată W, în plângerea penală din data de 04.06.2014, a susținut că inculpata Z nu i-a oferit relații concrete despre natura și obiectul acestor aspecte”.

Referitor la mesajele denumite de către Parchet „anterior datei de 03.06.2014”, instanța de apel constată că „nu au dus la o încălcare a libertății psihice a acesteia, cu atât mai mult cu cât nu au fost menționate în plângerea penală formulată” și că „trebuie precizat că Parchetul, atât prin rechizitoriu cât și

prin motivul de apel invocat, solicită să se constate numai faptul că mesajele transmise de către inculpata Z de la numărul de telefon sporesc gravitatea amenințărilor adresate persoanei vătămate W".

În considerentele deciziei pronunțate de instanța de apel se reține: „Referitor la mesajele tip text din perioada 04.06.2014 – 07.06.2014 se arată în rechizitoriu că acestea nu se circumscriu elementului material al infracțiunii săvârșite de către inculpata Z „întrucât au fost adresate în fapt colaboratorului cu altă identitate decât cea reală și au fost răspunsuri la mesajele acestuia” și că „s-a mai susținut de către procurii de caz că „aceste mesaje constituie probe în dovedirea infracțiunii săvârșite, întrucât scopul utilizării metodelor speciale de supraveghere și cercetare a fost acela de a obține probele necesare soluționării cauzei” (fila 18 d.u.p. – vol. I)".

Se arată în continuarea argumentării următoarele: „Contrar susținerilor procurorilor de caz, Curtea constată că urmărirea penală s-a desfășurat față de inculpata Z cu încălcarea dispozițiilor art.6 parag.1 comb. cu parag.3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și a prevederilor art.8 din Codul de procedură penală privind caracterul echitabil al procesului penal.

În art. 16 alin. 1 din Constituția României se stipulează că cetățenii sunt egali în fața legii și autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

De asemenea, Curtea de la Strasbourg, în jurisprudența sa, a arătat că respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale constituie esența unei societăți democratice.

În art.9 din Versiunea consolidată a Tratatului privind Uniunea Europeană se arată că, în toate activitățile sale Uniunea respectă principiul egalității cetățenilor săi, care beneficiază de o atenție egală din partea instituțiilor.

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

organelor, oficiilor și agențiilor sale. Este cetățean al Uniunii orice persoană care are cetățenia unui stat membru. Cetățenia Uniunii nu înlocuiește cetățenia națională, ce se adaugă acesteia.

Că nu au fost respectate atât dispozițiile legii europene, cât și a legii interne o confirmă succesiunea actelor procesual penale efectuate de către procurorii de caz și anume:

La data de 04.06.2014, ora 14:30 s-a dispus interceptarea comunicațiilor realizate prin intermediul telefoanelor utilizate de Z și de alte persoane.

Totodată, prin ordonanța nr.224/P/2014 din data de 04.06.2014 s-a dispus supravegherea video, audio și prin fotografiere a persoanei Z.

În aceeași zi, 04.06.2014 între orele 16:30 și 18:15 a fost audiată persoana vătămată W.

La fila 11 d.u.p., vol.I se află ordonanța din 04.06.2014 prin care procurorii de caz au dispus: „admiterea cererii de probe formulată de persoana vătămată W în plângerea depusă la 04.06.2014”.

De asemenea, la fila 33 d.u.p., vol.I se află ordonanța din 04.06.2014 prin care s-a dispus începerea urmăririi penale în cauză cu privire la infracțiunea de șantaj prev. de art.207 alin.1,2,3 Cod penal cu aplic. art.131 din Legea nr.78/2000.

Mai mult, după încheierea procesului-verbal de redare a mesajelor tip SMS din data de 04.06.2014, ora 18:42, la ora 18:52:40, inculpata Z a primit primul mesaj de la colaboratorul M1, conform procesului verbal din 05.06.2014, aflat la fila 167 d.u.p., vol. I.

Totodată procurorii de caz, au dispus autorizarea pe o durată de 48 de ore, de la data de 04.06.2014, ora 14:45 până la data de 06.06.2014, ora 14:45 a

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

metodelor se supravegheare a inculpatei Z, motivând că „în cauză există urgență, iar obținerea mandatului în condițiile art.140 Cod penal ar conduce la o întârziere substanțială a cercetărilor, pierzându-se momentul operativ, întrucât în perioada imediat următoare făptuitoarea urmează să îi transmită persoanei vătămate înscrisurile la care face referire în mesajele de amenințare prin mijloace care să permită ca acestea să fie cunoscute și de alte persoane (prin fax la Înalta Curte de Casație și Justiție)“.

Se arată în continuare, în argumentarea soluției în considerentele deciziei pronunțate de instanța de apel: „Întrucât prin încheierea din 04.06.2014 a Tribunalului – Secția I Penală, definitivă nu s-a constatat că probele obținute în stare de provocare a inculpatei Z sunt nelegale, judecătorii instanței de apel, în calitatea lor de apărători ai libertăților individuale recunoscute pe plan european vor sancționa încălcarea art.6 alin.1 din Convenția Europeană, de către procurorii de caz.

De asemenea, lipsită de fundament legal este și susținerea din rechizitoriu (fila 18, d.u.p., vol.I), potrivit căreia inculpata Z a concretizat acțiunile cu care a amenințat-o pe persoana vătămată W la 08.06.2014, ora 15:42:34, când a apelat numărul de telefon 021/203.01.18, aparținând Antenei Grup și Antenei 3”.

Se arată în continuare în argumentarea soluției:

„Că inculpata Z nu a manifestat gradul de pericolozitate prevăzut de norma juridică o confirmă dialogul fără finalitate din data de 08.06.2014, dintre aceasta și operatoarea posturilor TV Antena Grup și Antena 3 și anume:

- operatoare: alo, da.
- Z: bună ziua! alo!
- operatoare: bună ziua! da?

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

- Z: vreau și eu legătura ... eu știu ... cu cineva care ar putea să preia un gen de știre.

- operatoare: da, spuneți despre ce e vorba.

- Z: vroiam să vorbesc cu cineva, eu știu?

- operatoare: doamnă, eu nu! eu dacă v-am răspuns ... puteți vorbi cu mine. Dacă ... dacă nu... așteptați în altă zi, ca să răspundă altcineva.

De asemenea, Curtea constată că, în mod netemeinic Parchetul a invocat pericolozitatea inculpatei Z, motivat de faptul că acesta a întreprins acțiuni de dispreț față de justiție și autoritate.

Mai mult, Parchetul prin motivul de apel declarat o acuză pe inculpata Z că și-a creat o imagine de „victimă a sistemului”, „aducând în acest mod o umbră de îndoială asupra corectitudinii anchetei penale și a imparțialității magistraților”.

Contrar susținerilor Parchetului, Curtea constată că urmărirea penală s-a efectuat de către procurorii de caz, în perioada 04.06.2014 – 27.06.2014, fără ca inculpatei Z să-i fie respectate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

În acest sens, se are în vedere faptul că procurorii de caz aveau obligația, în conformitate cu dispozițiile art.100 Cod procedură penală să strângă probe atât în favoarea cât și în defavoarea inculpatei Z, din oficiu sau la cerere.

Conform procesului-verbal din 09.06.2014, aflat la fila 51 d.u.p. – vol.II, organele de poliție judiciară au început efectuarea percheziției domiciliare la ora 06,15, în imobilul din Municipiul fiind identificate următoarele persoane:

-la parter: Z și M1

-la demisol: și

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Între orele 10:00 - 10:20 și 10:50 – 11:30, fila 58 d.u.p. – vol. II, au fost percheziționate de către ofițerii de poliție judiciară autoturismul marca Opel Astra, cu numărul de înmatriculare și punctul de lucru al agentului economic „Z Întreprindere Individuală”.

În procesul verbal de percheziție domiciliară se arată că „activitatea descrisă a început la ora 6:15 și s-a încheiat la ora 16:30, perioadă în care a fost consemnat și procesul verbal de percheziție domiciliară în două exemplare, din care un exemplar se înmânează suspectei Z, fiind semnat de către:

-ofițeri de poliție judiciară: comisari șefi, ..., ..., comisari și
și subcomisar

-avocat:

-M1

-persoane percheziționate: Z și

Ca urmare a audierii martorilor: M2 – în data de 09.06.2014 – ora 16:45 - 17:58; M1 – în data de 09.06.2014 – ora 9:45 - 11:45 și M3 - în data de 09.06.2014 – ora 9:05 – 9:30, la sediul D.N.A. (filele 120, 134, 137 și 140 d.u.p. – vol. I), fără ca procurorii de caz să administreze probe în favoarea inculpatei Z, în raport de declarațiile acesteia din datele de 10.06.2014, 17.06.2014, 23.06.2014, 25.06.2014, Curtea constată că au fost încălcate în mod flagrant dispozițiile procedurale mai sus invocate.

Se constată, totodată, ca fiind nefondată susținerea Parchetului prin motivul de apel invocat, în sensul că inculpata Z a avut o atitudine procesuală nesinceră, așa încât perspectiva reeducării și corijării acesteia este posibilă numai prin majorarea pedepsei închisorii cu executarea în regim de detenție.

Potrivit art.99 alin.2 Cod procedură penală, suspectul sau inculpatul

beneficiază de prezumția de nevinovăție, nefiind obligat să își dovedească nevinovăția și are dreptul de a nu contribui la propria acuzare.

Se reține prin decizia instanței de apel că „Dovada că procurorii de caz au invocat, în mod abuziv, existența faptelor imaginare, compromițătoare pentru persoana vătămată W, ca obiect al amenințării cu darea în vileag către presă, este confirmată atât de întrebările cât și de răspunsurile consemnate în declarația inculpatei Z din data de 17.06.2014 și anume:

- întrebare procuror: „ce date voiați să dați la presă?”
- răspuns: „aș vrea să nu răspund la această întrebare”.
- întrebare avocat: vă mențineți afirmațiile privind posibilitatea de a face așa zisele dezvăluiri doar în prezența persoanei vătămate?
- răspuns: „doream să spun la presă informații referitoare la activitatea cabinetului de la”.

În accepțiunea art.207 alin.2 Cod procedură penală, latura obiectivă a infracțiunii este realizată dacă între acțiunea de constrângere săvârșită și starea de temere (de siluire psihică) a victimei există o legătură de la cauză la efect.

Or, pe baza probelor administrate atât de către procurori cât și de judecătorul instanței de fond, nu s-a dovedit existența raportului de cauzalitate cerut de legea penală”.

În continuare, în argumentarea soluției pronunțate de instanța de apel se arată:

„De asemenea, trebuie arătat că motivarea soluției instanței de fond nu cuprinde analiza probelor care au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei și nici apărările inculpatei Z, astfel cum prevăd dispozițiile art.403 alin.1 lit.c Cod procedură penală”.

Cu privire la infracțiunea de tentativă la șantaj, prev. de art. 15 din Legea nr. 78/2000 actualizată și art.32 alin.1 Cod penal rap. la art.207 alin. 2 și 3 Cod penal, cu aplic. art.131 din Legea nr. 78/2000 actualizată, Curtea constată următoarele:

La fila 20 din rechizitoriu (d.u.p. – vol.I) se reține că în perioada 16.10.2013 – 13.12.2013, în vederea punerii în executare a rezoluției infracționale, inculpata Z i-a trimis martorului M2 un număr de patru mesaje tip SMS, cu un vădit caracter amenințător pentru persoana vătămată W.

Curtea va reda în continuare conținutul mesajelor primite de către martorul M2, cumnatul persoanei vătămate W, de la inculpata Z, după cum urmează:

-16.10.2013, ora: 10:27:54 „nu pot sa mai aștept. Nu o sa vă placă dar mam hotărît sa numai țin cont decît de mine și de ai mei. Cineva vă avea musafiri neplăcute la usa"

-03.12.2013, ora 15:34:43, "Am semnat cu o tel și voi spune tot ce știu cu date concrete și cu martori dna ma ignorat total dar eu am plătit o parte din datorii și vreau banii"

- 03.12.2013, ora 15:35:57 „Voi pune și pe internet".

-13.12.2013, ora 10:16:07 „Sunt în drum spre nu mai am milă de nimeni, o sa iasă așa de urât încât poate sa și dea demisia am vrut doar banii mei,..

Se reține cu privire la aceste mesaje că „susținerea din rechizitoriu în sensul că, în cauză există o unitate naturală de infracțiune, tentativa pedepsibilă la infracțiunea de șantaj, săvârșită în perioada august/septembrie 2013 - decembrie 2013 de către inculpata Z, este contrazisă de probele dosarului".

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

argumentându-se acest punct de vedere după cum urmează:

„Conform susținerilor martorului M2 coroborate cu declarația persoanei vătămate W, în luna decembrie 2013, acesta i-a adus la cunoștință că inculpata Z a solicitat suma de 20.000 euro, invocând datoriile restituite creditorilor defunctului W1, cu condiția de a nu „se duce la presă”. Totodată, Curtea mai reține că, la începutul lunii mai 2014, persoana vătămată W a primit-o din milă pe inculpata Z în locuința sa din, deși în luna aprilie a sunat-o și i-a spus că nu stă de vorbă cu „șantajști nenorociți”.

Ca urmare a discuției purtate cu aceasta timp de 15 minute la ora 07:00, „tot din milă” i-a dat suma de 800 lei, 200 lei reprezentând cheltuieli de transport și 600 lei pentru efectuarea intervenției chirurgicale a nepoatei acesteia (fila 6 d.u.p. – vol. I).

De precizat că, declarația persoanei vătămate W se coroborează cu declarația inculpatei Z sub aspectul vizitei și a sumei de bani”.

Se arată în continuare în decizia instanței de apel că „susținerea procurorilor de caz, în sensul că există tentativă la infracțiunea de șantaj deoarece inculpata Z a încercat să-l utilizeze pe martorul M2 ca intermediar, astfel încât amenințările din mesaje și solicitarea sumei de bani să ajungă la persoana vătămată W este lipsită de fundament legal”, că „mai mult, procurorii de caz susțin că, din acțiunile inculpatei Z, întreprinse în perioada august/septembrie 2013 - decembrie 2013, rezultă că persoana „a cărei libertate morală și al cărui patrimoniu a urmărit să îl vatăme inculpata este persoana vătămată W” (fila 20, d.u.p. vol. I).

Or, atâta timp cât persoana vătămată W nu a luat în seamă amenințările transmise de către martorul M2, iar despre mesajele trimise de către inculpata Z

a aflat după ce acesta a fost audiat la Parchet. În mod greșit judecătorul instanței de fond a reținut că în cauză există o unitate naturală de infracțiune, tentativa pedepsibilă la infracțiunea de șantaj”.

În ceea ce privește folosul patrimonial injust, ca modalitate normativă a infracțiunii de șantaj, reținut prin rechizitoriu (art.207 alin.3 Cod procedură penală și 131 din Legea nr. 78/2000 actualizată), se arată în considerente în esență că, „în urma analizării probelor administrate în cauză, Curtea nu va da eficiență declarațiilor persoanei vătămate W și ale martorului M2 cu privire la solicitarea sumei de 20.000 de euro de către inculpata Z, în scopul dobândirii unui folos patrimonial injust”, argumentându-se prin aceea că „în acest sens, astfel cum mai sus s-a arătat, persoana vătămată W a înțeles să o ierte pe inculpata Z pe motiv că „oricărui om trebuie să-i întinzi o mână de ajutor”, până în data de 03.06.2015, când în urma celor patru mesaje primite a formulat plângere penală împotriva acesteia pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj, prev. de art. 207 Cod penal”.

Se arată cu privire la acest aspect că „Procedând la analiza mesajelor din data de 03.06.2014, Curtea constată că inculpata Z a invocat existența unei datorii (ora 18:13), cât și pretenția ca persoana vătămată W să îi trimită banii pe care îi datorează cu solicitarea de a o anunța printr-un mesaj că a depus banii prin mandat poștal (ora 19:17)”.

Se menționează că, apreciind că „probele necesare pentru stabilirea situației de fapt nu ar putea fi obținute în alt mod, sau obținerea lor ar presupune dificultăți deosebite ce ar prejudicia ancheta”, procurorii de caz prin ordonanța din 04.06.2014 (fila 195 d.u.p.- vol. I), au dispus autorizarea folosirii în cauză, în calitate de colaborator cu o altă identitate decât cea reală, a persoanei căreia i-

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

[REDACTED] a atribuit identitatea de M1, care a transmis de la telefonul marca Blackberry cu seria IMEI, cu numărul de apel, mai multe mesaje prezentate în considerentele hotărârii.

Din perspectiva conținutului mesajelor prezentate, se constată în considerentele hotărârii pronunțate de instanța de apel că, „deși colaboratul cu altă identitate decât cea reală, încerca să obțină probe conform ordonanței din 04.06.2014 prin adresarea întrebărilor „ce bani, ce datorie, ce presă?” sau prin pretinderea sumelor de 10.000 dolari și 20.000 de euro, inculpata Z, în toate mesajele crezând că sunt transmise de persoana vătămată W îi răspundea acesteia: „aveți o datorie la mine pe care refuzați să o plătiți”, „nu am cerut niciodată zeci de mii. citiți scrisorile și vedeți că vorbim de aceleași sume...”, „plătiți datoria și este în regulă”, „sunteți datoare la mine cu 1600 euro, 2000 lei, și 1800 lei”, în afară de ce mi-ați dat, și, în afară de alți bani pentru care am lucrat dar nu i-am primit”, „nu am cerut 20.000 euro”... „dvs. aveți datorie la mine exact cât v-am scris în multe mesaje și scrisori”.

Se face referire și la declarația dată în calitate de suspect în data de 10.06.2014, în care inculpata Z face precizări în sensul că i-a spus persoanei vătămate că nu are nicio legătură cu cei 20.000 euro și se arată că, „în raport de răspunsurile date de către inculpata Z, în stare de provocare, Curtea constată că, prin mesajele transmise persoanei vătămate W în data de 03.06.2014, aceasta a urmărit dobândirea unui folos patrimonial just”.

Se reține „în ceea ce privește contractul de plată prin direct debit interbancar ce poartă data de 17.04.2012 (fila 34 dosar instanță apel), în care are calitatea de plătitor Z Întreprindere Individuală, iar aceea de client W, cât și suma de 1500 euro trimisă prin mandat poștal pentru plata impozitelor și a altor

datorii (fila 2. vol. I. d.u.p.). Curtea constată că acestea sunt dovezi care atestă înțelegerea privind efectuarea unor servicii de către inculpata Z" și „față de cele ce preced, Curtea constată că fapta de șantaj, pentru care inculpata Z. a fost trimisă în judecată, nu are caracter penal, motiv pentru care în temeiul art.421 pct.2 lit. a Cod procedură penală va admite apelul declarat de către aceasta împotriva sentinței penale nr.2873/18.12.2015, pronunțată de Tribunalul - Secția I Penală, va desființa, în parte, sentința apelată și rejudecând, în fond:

În temeiul art.17 alin.2 rap. la art.16 alin.1 lit.b Cod procedură penală va dispune achitarea inculpatei Z sub aspectul săvârșirii infracțiunii de șantaj prev. de art.207 alin.2 și 3 Cod penal cu aplic. art.131 din Legea nr.78/2000 actualizată".

Ulterior momentului la care s-a dispus începerea cercetării disciplinare (măsură dispusă prin rezoluția din data de 11 august 2015), prin decizia penală nr. 1006, pronunțată în dosarul nr. 3302/2/2015 al Curții de Apel, la data de 17 august 2015, în baza art. 432 alin. 1) Cod procedură penală s-a admis contestația în anulare formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție împotriva deciziei penale nr. 733/20.05.2015, pronunțată în dosarul nr. 22674/3/2014, s-a desființat decizia penală menționată și s-a procedat la rejudecarea apelului, acordându-se termen la data de 21.08.2015, dispunându-se citarea persoanei vătămate și a inculpatei (filele 401 – 415 din volumul II al dosarului de cercetare disciplinară).

I.Cu privire la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. t raportat la art. 99 indice 1 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

judecătorului și procurorului, republicată, abatere reținută în sarcina pârâților, Inspecția Judiciară a avut în vedere două „acte materiale”.

Astfel, primul act material se referă la pretinsa încălcare, de către cei doi judecători, a dispozițiilor art. 4 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 (încălcarea obligației de a asigura supremația legii) și la nesocotirea dispozițiilor prevăzute de art. 342, 344, 345, 346 și 347 Cod procedură penală privind procedura de cameră preliminară din perspectiva efectelor pe care le are actul de autoritate judecătorească prin care se dispune începerea judecății.

Al doilea act material se referă la pretinsa încălcare a aceleiași obligații, de a asigura supremația legii, prin nesocotirea normelor de drept material, ignorându-se obligația judecătorului de a analiza elementele care definesc conținutul constitutiv al infracțiunii din perspectiva probelor care au fost administrate în cauză.

Inspecția judiciară consideră că față de ambele acte materiale sunt realizate elementele specifice laturii obiective a abaterii disciplinare mai sus – menționate, argumentând că subzistă o exercitare a funcției cu gravă neglijență, prin încălcarea normelor de drept procesual și material în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil.

Urmarea produsă prin nesocotirea acestor dispoziții legale, mai arată Inspecția Judiciară, constă în afectarea gravă a intereselor și imaginii persoanei vătămate – doamna W, președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție la momentul soluționării cauzei prin decizia nr. 733/A/20.05.2015, dar și a activității procurorilor care au instrumentat dosarul și a unității de parchet din care aceștia fac parte. Totodată, Inspecția Judiciară mai afirmă că a fost afectată imaginea și credibilitatea sistemului judiciar în ansamblu, astfel cum rezultă din

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

articolele de presă atașate sesizării.

În cele ce urmează va fi analizat conținutul constitutiv al abaterii disciplinare pentru fiecare act material în parte, acestea fiind de altfel distincte și tratate ca atare în acțiunea disciplinară de Inspecția Judiciară, după care va fi analizată și așa – zisa atingere adusă imaginii persoanei vătămate, unității de parchet ce a instrumentat cauza, dar și a sistemului judiciar în ansamblu:

1.Așa cum s-a arătat mai sus, Inspecția Judiciară consideră că este îndeplinită latura obiectivă a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. 1 raportat la art. 99 indice 1 din Legea nr. 303/2004 prin nesocotirea de către judecătorii pârâți a normelor de drept procesual care reglementează procedura camerei preliminare prevăzute de art. 342, 344, 345, 346 și 347 Cod procedură penală.

În esență, se reproșează celor doi judecători care au format completul de apel ce a avut de soluționat dosarul nr. 22674/3/2014 al Curții de Apel finalizat prin decizia nr. 733/A/20.05.2015, că, în apel, au constatat ca fiind nelegale probe administrate în cursul urmăririi penale, respectiv „probele obținute în stare de provocare a inculpatei Z sunt nelegale”, aspect pe care judecătorul de cameră preliminară nu l-a avut în vedere prin încheierea din 04.06.2014 a Tribunalului Or, pretinde Inspecția Judiciară, în acest fel cei doi judecători pârâți, prin decizia dată în apel, au negat efectele unei hotărâri judecătorești definitive, pronunțate în exercitarea funcției specifice judecătorului de cameră preliminară.

Încheierea din 04.06.2014, își continuă raționamentul Inspecția Judiciară, a rămas definitivă, nefiind atacată cu contestație, faza camerei preliminare încheindu-se, fiind dispusă începerea judecății, cu consecința inadmisibilității

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

reanalizării aspectelor care fac obiectul analizei în procedura de camera preliminară. Instanța de apel, respectiv completul format din domnii judecători Y și X, nu avea posibilitatea – susține Inspekția Judiciară – de a reaprecia asupra acestor aspecte care au făcut obiectul analizei în procedura de cameră preliminară. Ca atare, Inspekția Judiciară susține că cei doi judecători pârâți au nesocotit din culpă, cu gravă neglijență, în mod grav și nescuzabil, normele de drept procesual mai sus – precizate.

În final, Inspekția Judiciară concluzionează, cu privire la acest act material, că în lipsa unor argumente suficiente de natură a justifica soluția de achitare, prin raportare la elementele de fapt și de drept care să justifice o asemenea concluzie, se recurge la o reevaluare a probelor administrate în cadrul urmăririi penale din perspectiva legalității, deși prin hotărârea judecătorului de cameră preliminară s-a confirmat legalitatea probelor și actelor de urmărire penală în cauză.

Dispozițiile procedural penale considerate de Inspekția Judiciară a fi fost încălcate de cei doi judecători pârâți:

Art. 342 - Obiectul procedurii in camera preliminara

Obiectul procedurii camerei preliminare il constituie verificarea, dupa trimiterea in judecata, a competentei si a legalitatii sesizarii instantei, precum si verificarea legalitatii administrarii probelor si a efectuarii actelor de catre organele de urmarire penala.

Art. 344 - Masurile premergatoare

(1) Dupa sesizarea instantei prin rechizitoriu, dosarul se repartizeaza aleatoriu judecatorului de camera preliminara.

(2) Copia certificata a rechizitoriului si, dupa caz, traducerea autorizata

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

a acestuia se comunica inculpatului la locul de detinere ori, dupa caz, la adresa unde locuieste sau la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedura, aducandu-i-se totodata la cunostinta obiectul procedurii in camera preliminara, dreptul de a-si angaja un aparator si termenul in care, de la data comunicarii, poate formula in scris cereri si exceptii cu privire la legalitatea administrarii probelor si a efectuarii actelor de catre organele de urmarire penala. Termenul este stabilit de catre judecatorul de camera preliminara, in functie de complexitatea si particularitatile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(3) In cazurile prevazute de art. 90, judecatorul de camera preliminara ia masuri pentru desemnarea unui aparator din oficiu si stabileste, in functie de complexitatea si particularitatile cauzei, termenul in care acesta poate formula in scris cereri si exceptii cu privire la legalitatea administrarii probelor si a efectuarii actelor de catre organele de urmarire penala, care nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(4) La expirarea termenelor prevazute la alin. (2) si (3), judecatorul de camera preliminara comunica cererile si exceptiile formulate de catre inculpat ori exceptiile ridicate din oficiu parchetului, care poate raspunde in scris, in termen de 10 zile de la comunicare.

Art. 345 - Procedura in camera preliminara

(1) Daca s-au formulat cereri si exceptii ori a ridicat din oficiu exceptii, judecatorul de camera preliminara se pronunta asupra acestora, prin incheiere motivata, in camera de consiliu, fara participarea procurorului si a inculpatului, la expirarea termenului prevazut la art. 344 alin. (4).

(2) In cazul in care judecatorul de camera preliminara constata

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

neregularități ale actului de sesizare, în cazul în care sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, încheierea se comunica de îndată parchetului care a emis rechizitoriul.

(3) În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunica judecătorului de camera preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.

Art. 346 - Soluțiile

(1) Judecătorul de camera preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului. Încheierea se comunica de îndată procurorului și inculpatului.

(2) Dacă nu s-au formulat cereri și excepții ori nu a ridicat din oficiu excepții, la expirarea termenelor prevăzute la art. 344 alin. (2) sau (3), judecătorul de camera preliminară constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecatii.

(3) Judecătorul de camera preliminară restituie cauza la parchet dacă:

a) rechizitoriul este neregulamentar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecatii;

b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;

c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

(4) *In toate celelalte cazuri in care a constatat neregularitati ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sanctionat potrivit art. 280 - 282 actele de urmarire penala efectuate cu incalcarea legii, judecatorul de camera preliminara dispune inceperea judecatii.*

(5) *Probele excluse nu pot fi avute in vedere la judecata in fond a cauzei.*

(6) *Daca apreciaza ca instanta sesizata nu este competenta, judecatorul de camera preliminara procedeaza potrivit art. 50 si 51, care se aplica in mod corespunzator.*

(7) *Judecatorul de camera preliminara care a dispus inceperea judecatii exercita functia de judecata in cauza.*

Art. 347 - Contestatia

(1) *In termen de 3 zile de la comunicarea incheierii prevazute la art. 346 alin. (1), procurorul si inculpatul pot face contestatie cu privire la modul de solutionare a cererilor si a exceptiilor, precum si impotriva solutiilor prevazute la art. 346 alin. (3) - (5).*

(2) *Contestatia se judeca de catre judecatorul de camera preliminara de la instanta ierarhic superioara celei sesizate. Cand instanta sesizata este Inalta Curte de Casatie si Justitie, contestatia se judeca de catre completul competent, potrivit legii.*

(3) *Dispozitiile art. 343 - 346 se aplica in mod corespunzator.*

De menționat că dispozițiile mai sus – indicate sunt cele aflate în vigoare la data la care judecătorii X și Y au pronunțat decizia nr. 733/A/20.05.2015. Ulterior, textele art. 344, 345, 346 și 347 Cod procedură penală au fost modificate prin Legea nr. 75/2016, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 641/11.11.2014, această din urmă decizie fiind un reper

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

important în analiza actului material reținut în sarcina celor doi pârâți judecători de către Inspecția Judiciară.

De asemenea, mai trebuie precizat că încheierea de cameră preliminară din 04.08.2014 a fost dată anterior pronunțării și publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 641/2014, iarăși un aspect important ce va fi reținut de Secția de judecători în analiza ce o va face cu privire la îndeplinirea condiției laturii obiective a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t raportat la art. 99 indice 1 din Legea nr. 303/2004.

În fapt, din actele aflate la dosar rezultă că la data de 03.07.2014, în dosarul nr. 22674/3/2014 înregistrat pe rolul Tribunalului, i-a fost comunicat inculpatei Z un exemplar al rechizitoriului, cu mențiunea posibilității, pentru inculpată, de a formula cereri și excepții în raport cu actul de inculpare.

Întrucât nu au fost invocate cereri și excepții în termenul indicat, prin încheierea din 04.08.2014 (fila 217, vol. I, dos. 1888/DIJ/2015 Inspecția Judiciară), judecătorul de cameră preliminară a constatat, în baza art. 346 alin. 2 Cod procedură penală, legalitatea sesizării instanței. De asemenea, se mai arată în încheiere, judecătorul de cameră preliminară constată că în cauză au fost respectate normele procesual penale care guvernează faza urmăririi penale, neimpunându-se excluderea vreunui mijloc de probă sau sancționarea vreunui act de urmărire penală.

Această încheiere nu a fost atacată cu contestație în condițiile art. 347 Cod procedură penală (astfel cum era formulat textul de lege la data emiterii încheierii din 04.08.2014).

Prin sentința penală nr. 2973/18.12.2014, dată de Tribunalul în dosar nr. 22674/3/2014 (filele 239 – 241 vol. I, dosar 1888/DIJ/2015), inculpata

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Z a fost condamnată la pedeapsa de 3 ani închisoare în baza art. 207 alin. 2 și 3 Cod penal cu aplicarea art. 13 indice 1 din Legea nr. 78/2000. A suspendat executarea pedepsei sub supraveghere, conform art. 91 Cod penal.

În motivarea hotărârii date în primă instanță, de condamnare a inculpatei, instanța reține că în perioada august – septembrie 2013 – 3 iunie 2014 inculpata a amenințat-o pe persoana vătămată W cu darea în vileag către presă a unor fapte imaginare, compromițătoare pentru persoana vătămată și pentru soțul acesteia, dacă persoana vătămată nu-i remitea suma de 20.000 euro, fapta fiind săvârșită în scopul obținerii de către inculpată în mod înjust a unui folos patrimonial. De asemenea, instanța de fond mai reține că nu s-a putut stabili cu certitudine, în ciuda verificărilor făcute de către instanță, dacă exista sau nu o datorie a persoanei vătămate față de inculpată.

Un alt aspect important, în economia prezentei cauze, este și faptul că instanța de fond precizează probele care au fost administrate la urmărire penală de către organele de urmărire penală, printre care se numără și procesele verbale de consemnare a activităților desfășurate de colaboratorul cu altă identitate decât cea reală și procesele verbale de consemnare a mesajelor primite de persoana vătămată și planșe fotografice.

Împotriva hotărârii primei instanțe au formulat apel atât parchetul, cât și inculpata Z. Aceasta din urmă a înregistrat apelul la Curtea de Apel În esență, inculpata susține că nu a săvârșit fapta de șantaj în raport cu care a fost condamnată de prima instanță. În motivele de apel susține (filele 167 – 171 vol. II, dos. 1888/DIJ/2015 Inspekția Judiciară), printre altele, că în mesajul din 04.06.2014, orele 20:47:16 a specificat datoriile persoanei vătămate către inculpată, dar că în mesajul din 06.06.2014 prin mesajul provocator se susține.

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

de un ofițer DNA cu altă identitate, că suma cerută era de 20.000 euro, însă în mesajul de răspuns inculpata a infirmat că ar fi cerut suma de 20.000 euro, ci sumele indicate în mesajele anterioare. De asemenea, inculpata mai susține că percheziția efectuată la domiciliul acesteia a avut ca scop confiscarea oricărui înscris care ar fi putut să o compromită pe persoana vătămată, înscrisuri ce nu au fost însă găsite.

Totodată, în concluziile scrise (filele 190 – 193 vol. II, dos. 1888/DIJ2015 Inspekția Judiciară), ca și în cele orale, inculpata susține că organele de urmărire penală nu au respectat dispozițiile art. 5 alin. 2 din Legea nr. 135/2010 (Codul de procedură penală), în sensul că organele de urmărire penală sunt obligate să adune probe atât în favoarea, cât și în defavoarea învinuitului/inculpatului; or, pretinde inculpata Z, organul de urmărire penală nu s-a folosit decât de declarațiile părții vătămate și a martorului acestuia, care îi este și rudă, și nu a căutat probe propuse de inculpată care să susțină declarația acesteia dată în fața procurorilor (fila 191). În concluziile orale în fața instanței (fila 202), inculpata reia susținerea că acuzația de șantaj este nefondată, că niciun mesaj sau convorbire telefonică nu demonstrează că a cerut persoanei vătămate suma de 20.000 euro, că de fapt mesajul provocator este cel care menționează suma de 20.000 euro – inculpata neavând cunoștință la acea dată (06.06.2014) că mesajele primite în acele zile sunt transmise de un agent provocator, inculpata răspunzând imediat printr-un mesaj că nu a cerut suma de 20.000 de euro, ci datoria pe care inculpata pretinde că o avea față de ea persoana vătămată.

Prin decizia nr. 733/A/20.05.2015 a Curții de Apel (filele 197 – 228, vol. II, dosar 1888/DIJ/2015 Inspekția Judiciară), soluționată de completul de apel format din judecătorii X și Y – pârâți în prezenta cauză disciplinară – a

fost admis apelul inculpatei Z. a fost desființată în parte sentința apelată și, în fond, a dispus, în temeiul art. 17 alin. 2 raportat la art. 16 alin. 1 Cod procedură penală, achitarea inculpatei sub aspectul săvârșirii infracțiunii de șantaj prevăzută de art. 207 alin. 2 și 3 Cod penal cu aplicarea art. 13 indice 1 din Legea nr. 78/2000.

În raport cu actul material al abaterii disciplinare reținute de Inspecția Judiciară în sarcina doamnei judecător X și domnului judecător Y, de nesocotire a dispozițiilor art. 342, 344, 345, 346 și 347 Cod procedură penală, sunt relevante următoarele aspecte din motivarea deciziei nr. 733/A/2015 a Curții de Apel:

- Instanța de apel arată că mesajele tip sms din perioada 04.06.2014 – 07.06.2014 nu se circumscriu elementului material al infracțiunii de șantaj, după cum se indică în rechizitoriu, ci, conform susținerilor procurorilor ce au întocmit rechizitoriul, aceste mesaje purtate între inculpată și agentul colaborator sub altă identitate constituie probe în dovedirea infracțiunii săvârșite, întrucât scopul utilizării metodelor speciale de supraveghere și cercetare a fost acela de a obține probele necesare soluționării cauzei (fila 218);
- Se reține, în motivare: „*contrar susținerilor procurorilor de caz, Curtea constată că urmărirea penală s-a desfășurat față de inculpata Z cu încălcarea dispozițiilor art. 6 paragraf 1 combinat cu paragraf 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și a prevederilor art. 8 din Codul de procedură penală privind caracterul echitabil al procesului penal*” (fila 218). În continuare, instanța de apel amintește că art. 16 alin. 1 din Constituția

României stipulează că cetățenii sunt egali în fața legii și autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, precum și art. 9 din versiunea consolidată a Tratatului privind Uniunea Europeană care prevede că în toate activitățile sale Uniunea respectă principiul egalității cetățenilor săi;

- Judecătorii pârâți arată în motivare că în cursul urmăririi penale nu au fost respectate atât dispozițiile legii europene, cât și a legii interne, fapt confirmat, se susține în motivare, de succesiunea actelor procesuale penale efectuate de către procurorii de caz, fiind enumerate mai multe acte procesuale dispuse (fila 219): dispoziția de interceptare a comunicațiilor din 04.06.2014; dispoziția din 04.06.2014 de supraveghere video, audio și prin fotografiere a inculpatei; audierea persoanei vătămate la data de 04.06.2014, orele 16:30 – 18:15; ordonanța de începere a urmăririi penale din 04.06.2014 pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj prevăzută de art. 207 alin. 1, 2 și 3 Cod penal cu aplicarea art. 13 indice 1 din Legea nr. 78/2000; încheierea procesului verbal de redare a mesajelor de tip sms din data de 04.06.2014, ora 18:42, după care la ora 18:52:40 inculpata Z a primit primul mesaj de la agentul colaborator M1, conform procesului verbal din 05.06.2014; dispunerea prin ordonanța din 04.06.2014 autorizării pe o durată de 48 de ore a metodelor de supraveghere a inculpatei;
- *„Întrucât prin încheierea din 04.06.2014 a Tribunalului – Secția penală I, definitivă, nu s-a constatat că probele obținute în stare de provocare a inculpatei Z sunt nelegale, judecătorii*

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

*instanței de apel, în calitatea lor de apărători ai libertăților
individuale recunoscute pe plan european vor sancționa încălcarea
art.6 alin.1 din Convenția Europeană, de către procurorii de caz".*

Ceea ce Inspecția Judiciară reține în sarcina judecătorilor pârâți ca întrunind elementele constitutive ale abaterii disciplinare este actul material constând în faptul că instanța de apel, respectiv judecătorii pârâți ce au format completul de apel, nu avea posibilitatea de a reaprecia asupra mijloacelor de probă, din moment ce faza camerei preliminare s-a încheiat – prin încheierea din 04.08.2014 – hotărârea rămânând definitivă.

Secția de judecatori, în raport cu ansamblul elementelor de fapt arătate mai sus, reține că în drept susținerea Inspecției Judiciare nu este întemeiată și că, de fapt, nu este întrunită condiția elementului obiectiv pentru a constata săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) coroborat cu art. 99 indice 1 alin. 2 din Legea nr. 303/2004.

În primul rând, trebuie observat că instanța de apel, pârâții judecatori, pornesc de la premisa că judecătorul de cameră preliminară s-a pronunțat în ansamblu asupra faptului că nu se impune „*excluderea vreunui mijloc de probă sau sancționarea vreunui act de urmărire penală*” (fila 217, vol. 1 dosar 1888/DIJ/2015 Inspecția Judiciară). Astfel, judecătorii pârâți nu înțeleg să cenzureze hotărârea dată în cameră preliminară.

Însă, judecătorii pârâți au înțeles să recurgă la dispozițiile convenționale, art. 6 alin. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului, dispoziții care au prioritate în raport cu dreptul intern, conform art. 20 paragraf 2 din Constituția României: „*Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care*

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile."

Or, este mai mult decât discutabil modul în care Inspekția Judiciară evită să discute, sub aspectul laturii obiective, recursul făcut de judecătorii pârâți la dispozițiile constituționale care dau preeminență reglementărilor internaționale în materia drepturilor omului în raport cu dreptul intern. Tocmai acest lucru îl subliniază judecătorii pârâți în hotărârea dată în apel: că probele constând în sms-urile din perioada 04.06. – 06.06.2014 efectuate de un agent colaborator cu identitate ascunsă, în numele persoanei vătămate, nu respectă drepturile fundamentale ale inculpatei Z. De altfel, după cum s-a arătat mai sus, inculpata atât în cererea de apel, cât și în concluziile pe fond formulate în fața instanței de apel în scris și oral se referă la sms-urile date de agentul colaborator sub identitate ascunsă, la momentul primirii sms-urilor necunoscând acest lucru, și în care se fac afirmații care nu au avut acoperire în realitate, conform interpretării date de inculpată.

Aici nu e important dacă instanța de apel a făcut corect apel la dispozițiile convenționale – e o chestiune ce ține de aplicarea dreptului material, chestiune ce nu face obiectul actului material reținut de Inspekția Judiciară, aceasta reținând că judecătorii pârâți au încălcat norme de drept procesual –, ci faptul că prin recurgerea la dispozițiile convenționale, la tratatele internaționale în ce privește drepturile fundamentale ale omului, instanța de apel avea posibilitatea de a constata că au fost încălcate drepturi fundamentale ale inculpatei Z.

În al doilea rând, trebuie observat că încheierea dată în camera preliminară din 04.08.2014 era anterioară Deciziei nr. 641/11.11.2014 a Curții

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Constituționale și modificărilor aduse de Legea nr. 75/2016. Or, instanța de apel – judecătoria pârâți – susțin în motivare tocmai lipsa caracterului echitabil al procesului penal în ceea ce o privește pe inculpata Z (fila 218, vol. II, dosar 1888/DIJ/2015 Inspekția Judiciară), și asta în raport și cu încheierea dată în cameră preliminară. Astfel, în forma inițială a dispozițiilor art. 344, 345, 346 și 347 Cod procedură penală Curtea Constituțională a constatat ca neluând constituționale aceste texte de lege pentru lipsa de oralitate și contradictorialitate a procedurii în camera preliminară. Or, arată Curtea Constituțională, procedura orală asigură contactul nemijlocit cu părțile și procurorul, aceștia putând să-și expună susținerile. În condițiile în care procedura s-a derulat doar în scris, evident că inculpata a fost văduvită de exercitarea unui drept fundamental, dreptul la apărare, ca și conținut al art. 6 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale ale Omului.

Relevant este faptul că în toate documentele înaintate instanței de apel o critică substanțială a inculpatei era legată tocmai de caracterul provocat al sms-urilor prin intermediul agentului colaborator, din perioada 04.06. – 06.06.2014. Din această perspectivă, instanța de apel a făcut aplicarea directă a dispozițiilor art. 6 paragraf 1 din Convenție, pentru că altfel, dacă nu dădea satisfacție acestui drept fundamental, nu mai exista niciun temei legal pentru inculpată să poată ridica cereri ori excepții referitoare la aspecte deja analizate formal în camera preliminară, doar în scris. *Decizia 641/2014 a Curții Constituționale nu face altceva decât să confirme această ipoteză, lucru care a fost deja legiferat prin Legea nr. 75/2016.*

În acest context, argumentele Inspekției Judiciare în sensul că instanța de apel în mod inadmisibil ar fi reanalizat probe față de care judecătorul de cameră

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

preliminară s-ar fi pronunțat în sensul constatării legalității acestora nu pot fi primite.

În al treilea rând, apelul are, printre alte efecte, și un efect devolutiv, ceea ce înseamnă că, potrivit art. 417 alin. 2 Cod procedură penală, instanța este obligată ca, în afara temeiurilor invocate și cererilor formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept. A nu ține cont de acest lucru înseamnă să nu se dea eficiență caracterelor, efectelor și limitelor de judecată în apel. Or, instanța de apel nu a făcut altceva decât să dea eficiență efectului devolutiv și să analizeze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, inclusiv în ce privește încălcarea unor drepturi fundamentale ale omului, ca cel prevăzut de art. 6 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului în condițiile arătate mai sus.

Pentru aceste motive, Secția de judecători, ca instanță disciplinară, constată că nu este îndeplinită condiția laturii obiective a abaterii în ce privește actul material de încălcare a normelor de procedură prevăzută de art. 342, 344, 345, 346 și 347 Cod procedură penală.

2. Al doilea act material se referă la pretinsa încălcare a aceleiași obligații, de a asigura supremația legii, prin nesocotirea normelor de drept material, respectiv nesocotirea dispozițiilor art. 207 alin. 2 și 3 Cod penal, ignorându-se obligația judecătorului de a analiza elementele care definesc conținutul constitutiv al infracțiunii din perspectiva probelor care au fost administrate în cauză.

În considerentele acțiunii disciplinare, inspectorul judiciar face o analiză a elementelor constitutive ale infracțiunii concrete, prin prisma probelor de la dosar, criticând soluția definitivă dată de instanța de apel.

"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)

Îată susținerile inspectorului judiciar, ce a întocmit acțiunea disciplinară, care confirmă această ipoteză (extras din acțiunea disciplinară):

„Latura obiectivă a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. 1) raportat la art. 991 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor s-a concretizat și în nesocotirea normelor de drept material, prevăzute la art. 207 alin. 2 și 3 Cod penal.

Astfel, se reține de către instanța de apel în argumentarea soluției de achitare că, cerința esențială pentru existența laturii obiective a infracțiunii de șantaj, ca fapta cu a cărei dare în vileag se amenință, reală sau imaginară, să fie de natură compromițătoare, să aibă aptitudinea de a aduce atingere onoarei, demnității, reputației persoanei la care se referă nu este realizată deoarece: „în urma perchezițiilor efectuate în data de 09.06.2014, soldate cu reținerea inculpatei Z, în ceea ce privește fapta de șantaj reclamată de către persoana vătămată W nu s-au găsit „acte și informații compromițătoare”, că în declarația dată la termenul de judecată din 17.12.2014 în fața judecătorului instanței de fond, martorul M1, concubinul inculpatei Z a arătat că dacă ar fi dorit aceasta, ar fi putut să le facă rău persoanei vătămate W sau soțului său W1 și că: „la moartea domnului W1 arhiva cabinetului a fost arsă la mine în curte. Eu am făcut acest lucru la dispoziția doamnei W care i-a solicitat acest lucru inculpatei”.

Se concluzionează de instanța de apel cu privire la acest aspect în sensul că: „Față de această situație prezentată mai sus, instanța de apel constată că „mesajele din data de 03.06.2014, transmise de către inculpata Z, persoanei vătămate W, prin care invocă recuperarea unei datorii nu se circumscriu elementului material al laturii obiective a infracțiunii de șantaj prev. de art. 207 alin. 2 Cod penal”, că „mesajele din data de 03.06.2014 transmise de către inculpata Z, prin conținutul lor nu au fost de natură a crea o stare de temere

persoanei vătămate W, punând-o în situația de a nu mai avea resursele morale necesare pentru a se opune pretențiilor acesteia" și că, „însăși persoana vătămată W, în plângerea penală din data de 04.06.2014, a susținut că inculpata Z nu i-a oferit relații concrete despre natura și obiectul acestor aspecte”.

De menționat că norma de incriminare, nu impune cerința ca acele „acte și informații compromițătoare” să existe în materialitatea lor, fapt care rezultă din formularea „amenințarea cu darea în vileag a unor fapte reale sau imaginare”. De aceea împrejurarea că „în urma perchezițiilor efectuate în data de 09.06.2014, soldate cu reținerea inculpatei Z, în ceea ce privește fapta de șantaj reclamată de către persoana vătămată W nu s-au găsit „acte și informații compromițătoare” este irelevant.

Nu se argumentează în considerentele deciziei, din perspectiva elementelor care definesc conținutul constitutiv al infracțiunii analizate, care sunt motivele pentru care, în accepțiunea instanței de apel, conținutul mesajelor de timp SMS, trimise în data de 03.06.2014, de la postul telefonic (utilizat de către inculpata Z) și primite la postul telefonic (utilizat de către persoana vătămată W) nu au aptitudinea de a crea o stare de temere persoanei vătămate, în condițiile în care au următorul conținut: „Dacă vă faceți socoteala, ve-ți avea mult mai mult de pierdut decât dacă îmi plățiți mie datoria. Voi spune tot ce știu inclusiv despre dv. și am ce spune argumentat”; „Vă credeți invincibilă dar vă garantez că tot ce voi spune va fi argumentat cu martori și acte”; „De mâine vă voi trimite pe fax toate datele pe care le voi da presei”; „Vreau doar să-mi trimiteți banii pe care mii datorati, mă puteți anunța cu un mesaj că i-ați pus la poștă”.

Se observă față de cele menționate mai sus că, în analiza realizată, instanța de apel nu se raportează în realizarea raționamentului juridic la cadrul definit de norme de incriminare, ignoră probele care privesc elementul material al infracțiunii de șantaj, respectiv acțiunile de constrângere exercitate de inculpată și care în fapt nu au fost contestate de aceasta, nu le analizează, rezumându-se la o simplă înșiruire a acestora și la concluzia că nu se circumscriu elementului material al laturii obiective a infracțiunii de șantaj prev. de art.207 alin.2 Cod penal, fără a se face o apreciere a aptitudinii acestor acțiuni de a fi produs o stare de temere.

Se susține că anumite mesaje transmise de către inculpata Z, prin conținutul lor, nu au fost de natură a crea o stare de temere persoanei vătămate W, fără a se raporta această concluzie la elemente concrete și obiective care rezultă din probele aflate la dosar și care să justifice o asemenea opinie.

S-a ignorat de asemenea de către judecătorii care au pronunțat soluția de achitare faptul că, potrivit cerințelor exprimate în norma de incriminare, nu este necesar ca acțiunea de constrângere să fi produs o temere, fiind suficient ca, prin natura și felul săvârșirii sale, această acțiune să fie obiectiv susceptibilă de a conduce la o stare de temere, ipoteză care a fost confirmată în cauză, chiar prin declarațiile și notele scrise depuse la dosar de inculpată.

Fără a face o analiză a probelor administrate în cauză, aspectul prezintă relevanță, deoarece evidențiază nesocotirea normelor de drept material, prevăzute la art. 207 alin. 2 și 3 Cod penal fiind ignorate de instanța de apel acele elemente care definesc conținutul constitutiv al infracțiunii care a făcut obiectul sesizării instanței. De menționat că, simpla analiză a declarațiilor și susținerilor inculpatei în succesiunea lor, obliga instanța la argumentarea

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

motivelor pentru care a concluzionat în sensul reținut în decizie, în condițiile în care, rezulta din conținutul notelor și declarațiilor inculpatei, coroborate cu celelalte probe (volumul III al dosarului de cercetare disciplinară) că era conștientă de vulnerabilitatea persoanei vătămate, determinată de natura funcției și expunerea publică, că în considerarea acestui aspect a solicitat remiterea sumei de bani și că nu exista o obligație care să confirme ipoteza că acțiunea de constrângere a fost exercitată în vederea realizării unei pretenții întemeiate pe un drept." (filele 54 – 56 vol. I, dos. 38/J/2015 Secția de judecători).

Abaterea disciplinară, reținută de Inspecția Judiciară în sarcina celor doi judecători pârâți, constă în exercitarea funcției cu gravă neglijență nesocotind din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material prevăzute de art. 207 alin. 2 și 3 Cod penal.

Dispozițiile materiale, considerate de Inspecția Judiciară a fi nerespectate, privesc conținutul legal al infracțiunii de șantaj:

Art.207 Cod penal:

„(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează amenințarea cu darea în vileag a unei fapte reale sau imaginare, compromițătoare pentru persoana amenințată ori pentru un membru de familie al acesteia, în scopul prevăzut în alin. (1).

(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (2) au fost comise în scopul de a dobândi în mod injust un folos patrimonial, pentru sine sau pentru altul, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani. ”.

Înainte de a discuta dacă sunt întrunite elementele constitutive ale abaterii disciplinare, constând în încălcarea normelor de drept material, Secția de judecători, ca și instanță disciplinară, trebuie să analizeze până unde poate

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

intruziona un organ administrativ, cum este Inspekția Judiciară, în raport cu un act jurisdicțional, cum este hotărârea judecătorească dată de cei doi judecători pârâți, hotărâre prin care aceștia **au soluționat pe fond o cauză penală cu care au fost investiți legal.**

Art. 124 alin. 3 din Constituția României consacră independența judecătorului. De asemenea, art. 126 alin. 2 din Constituție prevede că procedura de judecată și competența instanțelor judecătorești sunt prevăzute de lege: în cazul de față, Codul de procedură penală, ca și Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară stabilesc competența, dar și procedura de judecată a unei cauze penale.

Aceste acte normative organice prevăd că **justiția se realizează prin instanțele judecătorești.** Astfel, administrarea probatoriului, analiza și interpretarea probelor, ca și analiza conținutului constitutiv al infracțiunii (de șantaj în cazul de față) revine instanței de judecată: este atributul suveran și, mai ales, constituțional al acesteia. Este, fără îndoială, ceea ce dă consistență noțiunii de independență a justiției și judecătorului.

Este nefiresc și, mai ales, neconstituțional ca independența judecătorului să-i fie știrbită pe cale administrativă, fie chiar și cea a cercetării disciplinare. Este un precedent periculos ca, practic, o soluție dată de o instanță de judecată să fie schimbată în afara căilor jurisdicționale de atac prevăzute de lege, contrar dispozițiilor art. 129 din Constituția României, care prevăd că *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate, Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*.

Inspekția Judiciară, la modul în care a criticat hotărârea judecătorească s-a comportat ca o instanță de judecată în cale de atac, deși nu intră în categoria

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

instanțelor judecătorești (conform art. 2 alin. 2 din Legea nr. 304/2004 sunt enumerate instanțele judecătorești, categorie în care nu intră Inspekția Judiciară și nici măcar Secția de judecători, ca instanță disciplinară).

De altfel, este de observat că la data de 29.05.2015 a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel dosarul nr. 3302/2/2015 având ca obiect contestația în anulare formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție împotriva deciziei penale nr. 733/A/20 mai 2015 pronunțată în dosarul nr. 22674/3/2014, de completul C3A, din compunerea căruia au făcut parte doamna judecător X și domnul judecător Y.

Prin decizia penală nr. 1006/17.08.2015 a Curții de Apel a fost admisă contestația în anulare formulată împotriva deciziei nr. 733/A/2015. În rejudecarea apelului, instanța a respins ca nefondate apelurile formulate împotriva sentinței penale nr. 2873/18.12.2014 a Tribunalului

Cu alte cuvinte, pe cale jurisdicțională, așa cum prevede Constituția României, a fost reformată decizia nr. 733/A/2015 a Curții de Apel

Susținerile Inspekției Judiciare, astfel cum au fost expuse anterior, pun în discuție chiar modalitatea concretă de soluționare a cauzei și temeinicia soluției adoptate, deși acesta este atributul **exclusiv** al instanței de judecată.

Secția de judecători reține că interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale, analiza probelor, în măsura în care sunt susținute de argumente juridice, logice, sunt de esență actului de judecată, fiind excluse controlului administrativ asupra lor.

Obiectul verificării disciplinare, reține în continuare Secția, nu-l poate constitui raționamentul logico – juridic al magistratului chemat să judece/instrumenteze o cauză. Opinia pe care acesta și-o formează în urma

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

raționamentului logico – juridic nu poate fi cenzurată decât în căile de atac prevăzute și nu poate forma obiectul unei verificări disciplinare.

Secția arată, în mod categoric, **că nu îi revine competența de a aprecia asupra temeiniciei și legalității măsurilor și soluțiilor pronunțate de judecător, în caz contrar s-ar transforma într-o instanță de control judiciar.**

Orice ingerință în procesul decizional contravine *Recomandării nr. 94 (12)* a Comitetului de Miniștri către statele membre privind independența, eficiența și rolul judecătorilor, conform căreia *judecătorii judecă în concordanță cu interpretarea faptelor și a probelor, cu respectarea legii, potrivit propriei conștiințe.*

În același sens, *Recomandarea nr. 94 (12)* mai prevede că *măsurile procesuale și soluționarea aparțin în exclusivitate judecătorului, iar judecătorul nu este obligat să raporteze și să dea explicații sub presiunea unei anumite instituții și a opiniei publice despre felul în care a soluționat un caz sau altul.*

Pentru toate aceste motive, Secția constată că nu sunt întrunite elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit. t din Legea nr. 303/2004 pentru nici unul dintre actele materiale analizate – respectiv, nesocotirea cu gravă neglijență a normelor de drept procesual și material.

II. Potrivit art.99 lit.s) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor constituie abatere disciplinară *utilizarea unor expresii inadecvate în cuprinsul hotărârilor judecătorești sau al actelor*

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

*judiciare ale procurorului ori motivarea în mod vădit contrară
raționamentului juridic, de natură să afecteze prestigiul justiției sau
demnitatea funcției de magistrat.*

Din analiza acestei dispoziții legale, reiese că legiuitorul a înțeles să incrimineze două ipoteze și anume: utilizarea unor expresii inadecvate în cuprinsul hotărârilor judecătorești, de natură să afecteze prestigiul justiției sau demnitatea funcției de magistrat și motivarea în mod vădit contrară raționamentului juridic, de natură să afecteze prestigiul justiției sau demnitatea funcției de magistrat.

Prin varianta normativă cuprinsă în art. 99 lit.s) teza I din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, legiuitorul nu a înțeles să sancționeze orice utilizare a unor expresii inadecvate în cuprinsul hotărârilor judecătorești, ci doar situațiile care au o anumită gravitate, de natură a afecta prestigiul justiției sau demnitatea funcției de magistrat.

O altă modalitate de a fi săvârșită abaterea disciplinară este motivarea în mod vădit contrară raționamentului juridic, de natură să afecteze prestigiul justiției sau demnitatea funcției de magistrat.

Raționamentul juridic - în forma lui cea mai simplă - reprezintă un silogism în care soluția pronunțată este concluzia ce decurge din două premise principale.

Așadar, o hotărâre judecătorească înseamnă aplicarea legii la o situație de fapt, iar cele două premise principale sunt faptele și legea. Concluzia este ceea ce dispune judecătorul.

Între aceste elemente, ca în orice raționament, trebuie să existe o strânsă legătură astfel încât nu numai premisele, dar și concluzia trebuie să fie valide,

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

adevărate.

O concluzie adevărată nu poate decurge decât din premise adevărate. astfel că o soluție corectă nu poate fi obținută decât dintr-o situație de fapt bazată pe realitate și din legea în vigoare aplicabilă speței respective.

Activitatea de motivare înseamnă prezentarea motivelor de fapt și de drept care au format convingerea instanței. precum și a celor pentru care s-au înlăturat cererile părților, analizarea probelor care au servit ca temei pentru soluționarea cauzei, cât și a celor care au fost înlăturate. precum și analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză.

Prin introducerea acestei abateri disciplinare s-a urmărit sancționarea unei anumite conduite a magistratului care afectează prestigiul justiției sau demnitatea funcției deținute și nu instituirea unui control asupra hotărârilor judecătorești, care sunt supuse căilor de atac.

Astfel, în art. 90 din Legea 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor se prevede că aceștia „sunt datori să se abțină de la orice acte sau fapte de natură să compromită demnitatea lor în profesie și în societate”. În același articol se arată că relațiile magistraților la locul de muncă și în societate se bazează pe respect și bună credință.

Codul deontologic reia aceste obligații impuse magistraților și le transpune în norme de etică profesională.

Codul de conduită judiciară, intitulat și Principiile de la Bangalore , stabilește printre standardele de conduită, care sunt valabile și sistemului nostru judiciar, atât pentru judecători. cât și pentru procurori, prevederi referitoare la imparțialitate și etichetă prin care se impun magistratului obligația de a adopta un comportament, atât în cadrul exercitării funcției. cât și în afara acesteia. de

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

așa natură încât să mențină încrederea publicului, a juriștilor și a justițiabililor în corectitudinea și imparțialitatea magistratului, și de a-și exercite drepturile și libertățile cetățenești în conformitate cu demnitatea funcției judiciare.

Rațiunea motivării oricărei hotărâri judecătorești este dată de următoarele considerații și interese: constituie o garanție pentru justițiabili, care, din expunerea sistematică și logică a considerațiunilor de fapt și drept, pot cunoaște temeiurile ce au condus la soluția dată cauzei și pot ataca hotărârea prin formularea căilor de atac prevăzute de lege; înlătură arbitrariul judecătoresc și facilitează controlul din partea instanțelor superioare.

Motivarea hotărârii judecătorești implică următoarele cerințe și condiții: cunoașterea în detaliu a dosarului; analizarea tuturor capetelor de cerere formulate prin acțiune sau a motivelor invocate prin exercitarea unei căi de atac pe baza întregului material probatoriu, a argumentelor și raționamentelor juridice discutate în contradictoriu de părți; consecvență și principialitate, excluzându-se în felul acesta considerentele contradictorii, vagi sau imprecise, care fac imposibilă urmărirea raționamentelor logice folosite de judecător pentru pronunțarea soluției; un stil corespunzător, cu respectarea tuturor regulilor gramaticale de morfologie și sintaxă, ordine, precizie și claritate în expunere.

Argumentarea soluției pronunțate permite nu numai o mai bună înțelegere și acceptare a hotărârii de către justițiabil, ci este mai ales o garanție împotriva arbitrarului. Pe de o parte, obligă judecătorul să distingă mijloacele de apărare ale părților și să precizeze elementele care îi justifică decizia și o fac să fie conformă legii și, pe de altă parte, permite o înțelegere a funcționării justiției de către societate.

Motivarea trebuie să fie coerentă, clară, lipsită de ambiguități și de

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

contradicții iar stilul de a motiva trebuie să permită urmărirea raționamentului care a condus judecătorul la pronunțarea soluției. De asemenea, motivarea trebuie să exprime respectarea de către judecător a principiilor enunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului (în special respectarea drepturilor la apărare și dreptul la un proces echitabil). Motivarea trebuie să fie lipsită de orice apreciere jignitoare sau neplăcută a justițiabilului.

Față de aspectele expuse anterior, Secția va analiza atât dacă modalitatea concretă de expunere a argumentelor este vădit contrară raționamentului juridic, cât și dacă expresiile utilizate de pârâți în motivarea deciziei penale nr. 733/20.05.2015 pot fi caracterizate ca inadecvate, iar acest stil de motivare a fost de natură să afecteze prestigiul justiției sau demnitatea funcției de magistrat.

Potrivit definiției cuprinse în DEX **inadecvat** este ceva care nu corespunde, nu este potrivit, iar noțiunea de **expresie** este definită ca fiind o construcție concisă care exprimă de obicei în mod figurat o idee.

Prin urmare, o **expresie inadecvată** este o construcție lingvistică care nu este potrivită în contextul dat.

Prin motivare contrară raționamentului juridic trebuie înțeleasă orice activitate care nu respectă regulile tehnice ale unui raționament, iar în domeniul special al dreptului, este particularizată la o activitate contrară legii sau potrivnică realității. Prin urmare, din premise false, neadevărate nu poate fi trasă o concluzie corectă, veridică și legală sau viceversa.

Date fiind limitele controlului unei hotărâri judecătorești, evident că nu orice act poate fi supus unei cercetări administrative, ci doar acelea care încalcă în modul cel mai flagrant normele dreptului, fără nici cea mai mică justificare

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

sau care alterează în mod grav realitatea, în pofida oricărei evidențe a probelor.

În acest sens, se poate aprecia că motivarea este nu doar contrară oricărui raționament juridic, ci vădit contrară.

Prestigiul justiției reprezintă aprecierea publică pozitivă a sistemului în ansamblul său.

Noțiunea de prestigiu al justiției este legată de conceptul de aparență de independență, ambele valori punând în discuție încrederea cetățenilor în corectitudinea actului de justiție.

Secția reține că se poate vorbi despre utilizarea unor expresii inadecvate atunci când sunt folosite cuvinte, sintagme, exprimări care nu se potrivesc stilului judiciar, oficial și care depășesc conținutul legal al unei hotărâri judecătorești, aducând atingere, în concret, prestigiului justiției și demnității funcției de magistrat.

Potrivit art.356 din vechiul cod de procedură penală, în vigoare la momentul pronunțării hotărârii menționate, expunerea trebuie să cuprindă „... b) descrierea faptei ce face obiectul învinuirii, cu arătarea timpului și locului unde a fost săvârșită, precum și încadrarea juridică dată acesteia prin actul de sesizare; c) analiza probelor care au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei, cât și a celor care au fost înlăturate, motivarea soluției cu privire la latura civilă a cauzei, precum și analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză.”

Analizând conținutul deciziei penale nr. 733/20.05.2015 pronunțate în dosarul nr.22674/3/2014 de completul C3A din a cărui compunere au făcut parte doamna judecător X și domnul judecător Y, Secția reține că motivarea cuprinde elementele expres prevăzute de textul de lege menționat anterior.

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

De asemenea, Secția reține că expresiile, sintagmele folosite de pârâții judecători în cuprinsul considerentelor și care au fost evidențiate de Inspekția judiciară nu au avut caracter defăimător, denigrator sau șicanator la adresa unor persoane sau instituții, ci reprezintă modul special în care aceștia au înțeles să își argumenteze soluția pronunțată în cauză. Mai mult decât atât, eventualele aprecieri "personale" referitoare la modul în care instituția parchetului a administrat probatoriul în cauză, aprecieri considerate de Inspekția Judiciară ca excedând motivării propriu-zise, pot fi avute în vedere la momentul evaluării activității profesionale a judecătorilor cauzei. Exprimarea de convingeri și aprecieri personale reprezintă aspecte susceptibile de depunere în evaluarea hotărârilor judecătorești și nu constituie prin ele însele abatere disciplinară în lipsa altor elemente care să cirumscrie atitudinea magistratului.

Probele administrate în cauză nu au relevat o atitudine subiectivă, părtinitoare a pârâților judecător față de cauză sau părțile sale și nici alte elemente străine de un act de judecată imparțial și obiectiv. Astfel, considerentele hotărârii judecătorești analizate denotă o analiză justă, obiectivă a unei situații de fapt, reflectând stilul personal de motivare al judecătorului.

Pe de altă parte, stilul de motivare a unei hotărâri judecătorești nu este prevăzut de nici un act normativ și nu poate fi cenzurat în orice situație.

În acest context, poate reprezenta abatere disciplinară o apreciere personală care nu se regăsește în niciun mod în probele dosarului și nu reprezintă concluzia unui demers logic. O concluzie chiar greșită – dar rezultată din argumente extrase din probele dosarului – nu poate atrage răspunderea disciplinară a judecătorului, această formă de răspundere operând cu noțiuni riguroase în sensul stabilirii culpei.

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Susținerea Inspecției Judiciare în sensul că decizia pronunțată de instanța de apel nu respectă regulile tehnice ale unui raționament juridic, formularea folosită în cuprinsul motivării fiind ambiguă, neclară, nu poate conduce ea singură la reținerea unei abateri disciplinare, deoarece ar mai trebui adăugate și alte condiții, care în speță nu sunt întrunite. Astfel, cuvintele și expresiile folosite nu pot fi apreciate ca inadecvate, motivarea nu este vădit contrară raționamentului juridic și, mai mult, acest stil de motivare nu este de natură să afecteze prestigiul justiției sau demnitatea funcției de magistrat, în înțelesul precizat deja.

De altfel, activitatea de motivare realizată de pârâții judecători a fost supusă controlului judiciar, prin decizia penală nr.1006/17.08.2015 a Curții de Apel fiind admisă contestația în anulare formulată de Direcția Națională Anticorupție și reanalizate aspectele invocate de Inspecția judiciară în prezenta acțiune disciplinară.

Prestigiul justiției reprezintă aprecierea publică pozitivă a sistemului judiciar în ansamblul său. Această apreciere globală este făcută în raport de onoarea și probitatea profesională a magistraților, fiind rezultatul aprecierilor publice individuale ale acestora.

Atitudinea și conduita unui judecător care, cu ocazia analizării aspectelor reținute în cuprinsul unui rechizitoriu cu a cărui judecată a fost investit, utilizează anumite expresii în dezvoltarea argumentelor reținute pentru înlăturarea aspectelor considerate netemeinice, nu lezează încrederea publicului în integritatea corpului judiciar.

În aceste condiții, Secția, cu majoritate, reține că în speță nu sunt întrunite cumulativ condițiile necesare pentru a se constata existența

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit. s) din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru considerentele expuse anterior, Secția, cu majoritate, va respinge acțiunea disciplinară formulată de Inspekția Judiciară împotriva împotriva doamnei X și a domnului Y- judecători în cadrul Curții de Apel pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit.s) și art.99 lit. t) teza a II a raportat la art.99¹ alin.2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ca neîntemeiată.

Referitor la cererea de intervenție accesorie formulată în interesul părâtei de către Asociația Magistratilor din România. Secția. față de natură juridică a intervenției voluntară accesorie, reținând că aceasta este o simplă apărare în sprijinul părții pentru care terțul intervine și având în vedere soluția pronunțată în cauză, va admite cererea de intervenție accesorie formulate în cauză.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Cu majoritate.

Respinge acțiunea disciplinară formulată de Inspekția Judiciară împotriva doamnei X și a domnului Y- judecători în cadrul Curții de Apel pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit.s) și art.99 lit. t) teza a II a raportat la art.99¹ alin.2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor. republicată. cu modificările și completările ulterioare, ca

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

neîntemeiată.

Admite cererea de intervenție accesorie formulată în interesul pârâților de Asociația Magistratilor din România.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pronunțată în ședință publică azi, 31 octombrie 2016.

Președinte:

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Cu opinie separată doar în sensul admiterii în parte a acțiunii disciplinare formulate de Inspekția Judiciară împotriva doamnei X- judecător în cadrul Curții de Apel pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit. s) teza a II a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit art. 99 lit. s din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor constituie abatere disciplinară utilizarea unor expresii inadecvate în cuprinsul hotărârilor judecătorești sau al actelor judiciare ale procurorului ori motivarea în mod vădit contrară raționamentului juridic, de natură să afecteze prestigiul justiției sau demnitatea funcției de magistrat.

Din analiza dispozițiilor legale, reiese că textul se referă la două modalități normative ale abaterii disciplinare: abaterea disciplinară constând în utilizarea unor expresii inadecvate în cuprinsul hotărârilor judecătorești, de natură să afecteze prestigiul justiției sau demnitatea funcției de magistrat și a doua modalitate de a fi săvârșită abaterea disciplinară este motivarea în mod vădit contrară raționamentului juridic, de natură să afecteze prestigiul justiției sau demnitatea funcției de magistrat.

Referitor la teza a II a a abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit. s din Legea nr. 303/2004, în opinie minoritară apreciez că o hotărâre judecătorească presupune aplicarea legii la o situație de fapt, cele două premise principale fiind faptele și legea, iar concluzia fiind ceea ce dispune judecătorul.

Între aceste elemente, ca în orice raționament, trebuie să existe o strânsă legătură astfel încât nu numai premisele, dar și concluzia trebuie să fie valide.

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

adevărate, soluția menționată în dispozitiv fiind rezultatul aplicării legii la situația de fapt.

O concluzie adevărată nu poate decurge decât din premise adevărate, astfel că o soluție corectă nu poate fi obținută decât dintr-o situație de fapt bazată pe realitate și din legea în vigoare aplicabilă speței respective.

Activitatea de motivare înseamnă prezentarea motivelor de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și a celor pentru care s-au înlăturat cererile părților, analizarea probelor care au servit ca temei pentru soluționarea cauzei, cât și a celor care au fost înlăturate, precum și analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză.

Motivarea hotărârii trebuie să fie omogenă, convingătoare și accesibilă, precisă și concisă, corespunzând imperativelor logicii, prin prezentarea unei succesiuni clare a faptelor și regulilor de drept pe baza cărora s-a ajuns la concluzia prezentată în dispozitiv.

Prin motivare contrară raționamentului juridic trebuie înțeleasă orice activitate care nu respectă regulile tehnice ale unui raționament, iar în domeniul special al dreptului, este particularizat la o activitate contrară legii sau potrivnică realității. Prin urmare, din premise false, neadevărate nu poate fi trasă o concluzie corectă, veridică și legală sau viceversa.

Pentru a constitui abatere disciplinară motivarea vădit contrară raționamentului juridic trebuie să fie de natură a afecta prestigiul justiției sau demnitatea funcției de magistrat.

Raportat la situația de fapt din speță, conținutul expunerii unei hotărâri judecătorești trebuie să cuprindă potrivit art. 356 din vechiul Cod de procedură penală: descrierea faptei ce face obiectul învinuirii, cu arătarea timpului și

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

locului unde a fost săvârșită, precum și încadrarea juridică dată acesteia prin actul de sesizare și analiza probelor care au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei, cât și a celor care au fost înlăturate, motivarea soluției cu privire la latura civilă a cauzei, precum și analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză, conținut care trebuie să excludă deci aprecieri subiective și inadecvate, absolut necesare etc.

Decizia nr. 733/A/20.05.2015 pronunțată de Curtea de Apel și motivată integral de doamna judecător X nu a asigurat respectarea exigențelor unei motivări conforme raționamentului juridic.

Astfel, din considerentele hotărârii analizate reiese faptul că se ajunge la concluzie falsă pornind de la premise care nu au fost demonstrate în cauză sau argumentându-se un anumit punct de vedere prin formulări echivoce, neclare care nu susțin soluția pronunțată.

De asemenea, doamna judecător X a inserat în cuprinsul hotărârii unele aprecieri care exced motivării propriu-zise, în sensul că prezența lor nu a constituit un argument în sprijinul soluției date, nu a adus niciun surplus de informație referitor la descrierea faptei ce face obiectul învinuirii, încadrării juridice dată acesteia și nici analizei probelor care au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale sau civile, ci din contră se referă la elemente externe activității jurisdicționale a cauzei, aprecieri străine de aspectele de fapt și de drept ce ar trebui redată în cuprinsul hotărârii.

Astfel, se reține în cuprinsul deciziei instanței de apel: *„în accepțiunea art.207 alin.2 Cod procedură penală, latura obiectivă a infracțiunii este realizată dacă între acțiunea de constrângere săvârșită și starea de temere (de siluire psihică) a victimei există o legătură de la cauză la efect.*

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Or, pe baza probelor administrate atât de către procurori cât și de judecătorul instanței de fond, nu s-a dovedit existența raportului de cauzalitate cerut de legea penală".

Prin urmare, doamna judecător X ajunge la concluzia că probele administrate au dovedit că acțiunea de constrângere și starea de temere există, iar ceea ce lipsește este raportul de cauzalitate între acțiunea de constrângere săvârșită și starea de temere (de siluire psihică).

În continuare se arată: *„Față de această situație prezentată mai sus, instanța de apel constată că „mesajele din data de 03.06.2014, transmise de către inculpata Z, persoanei vătămate W, prin care invocă recuperarea unei datorii nu se circumscriu elementului material al laturii obiective a infracțiunii de șantaj prev. de art.207 alin.2 Cod penal” , că „mesajele din data de 03.06.2014 transmise de către inculpata Z, prin conținutul lor nu au fost de natură a crea o stare de temere persoanei vătămate W, punând-o în situația de a nu mai avea resursele morale necesare pentru a se opune pretențiilor acesteia” și că, „însăși persoana vătămată W, în plângerea penală din data de 04.06.2014, a susținut că inculpata Z nu i-a oferit relații concrete despre natura și obiectul acestor aspecte”.*

Acest pasaj din motivare este în evidență contradicție cu concluzia reținută anterior. Astfel, deși inițial reține că sunt dovedite acțiunea de constrângere și starea de temere, ulterior face referire la faptul că mesajele din data de 3.06.2014 nu realizează elementul material al laturii obiective a infracțiunii de șantaj prev. de art.207 alin.2 Cod penal și nici nu au fost de natură a crea o stare de temere persoanei vătămate.

Soluția de achitare pronunțată este justificată de doamna judecător X prin

aceea că fapta de șantaj pentru care inculpata Z a fost trimisă în judecată, ***nu are caracter penal***, dispunând achitarea în temeiul art.17 alin.2 rap. la art.16 alin.1 lit.b Cod procedură penală. Cu toate acestea, în motivarea acestei soluții se reține că „prin mesajele transmise persoanei vătămate W în data de 03.06.2014, aceasta a urmărit dobândirea unui folos patrimonial just”, fără a se preciza care era natura și întinderea presupusului „folos just”. Prin urmare, argumentele prezentate de doamna judecător nu corespund raționamentului juridic, fiind extrasă o concluzie dintr-o premisă care nu a fost demonstrată în cauză.

Modul aparte în care doamna judecător X a înțeles să motiveze hotărârea creează unui observator rezonabil dificultăți din perspectiva argumentelor care au justificat soluția pronunțată de instanța de apel, motivarea hotărârii fiind ambiguă, neclară, contradictorie și contrară raționamentului juridic.

Mai mult, în argumentarea soluției doamna judecător X nu a folosit un stil impersonal, imparțial, obiectiv și echilibrat, fiind identificate elemente care aparțin sferei subiectivității și a afectivității.

Totodată, apreciez, în opinie minoritară, că modalitatea în care doamna judecător X a înțeles să motiveze decizia penală nr.733/20.05.2015 a fost de natură a afecta prestigiul justiției din perspectiva consecințelor produse.

Prestigiul justiției reprezintă aprecierea publică pozitivă a sistemului judiciar în ansamblul său. Această apreciere globală este făcută în raport de onoarea și probitatea profesională a magistraților, fiind rezultatul aprecierilor publice individuale ale acestora.

Analizând articolele de presă care au stat la baza sesizării Inspecției Judiciare rezultă că afirmațiile doamnei judecător cuprinse în motivarea soluției au produs un puternic impact mediatic, de natură a afecta prestigiul și demnitatea

*"Consiliul Superior al Magistraturii este
garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

[REDACTED] [REDACTED]

funcției de magistrat din perspectiva unui observator obiectiv. Ceea ce este relevant din punctul de vedere al consecințelor produse este faptul că însăși considerentele hotărârii reprezintă garanția imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție.

Pentru aceste considerente, apreciez, în opinie minoritară, că se impunea admiterea în parte a acțiunii disciplinare formulate de Inspekția Judiciară împotriva doamnei X- judecător în cadrul Curții de Apel pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit. s) teza a II a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Judecător